

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU CỦA

Mẹ răng TO & con răng NHỎ

Các em sẽ làm gì nếu đột nhiên rơi vèo qua một cái hố to bự trên ghế sofa trong phòng khách nhà mình và đáp xuống vùng đất Serengeti ở Phi châu?

Ừm, đó chính là điều đã xảy ra với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đấy.

Hãy theo chân Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trong những chuyến phiêu lưu vòng quanh thế giới đầy lôi cuốn, từ nước Ý cho đến Đại Tây Dương và gặp gỡ các bạn thú tài ba ở những nơi họ đặt chân tới. Hai mẹ con sẽ sớm khám phá ra rằng, làm thế nào mà tuyệt kỹ đánh răng lại có thể giúp họ tiến xa hơn cả mong đợi và cũng là bí quyết đưa họ trở về nhà!

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU CỦA

Mẹ răng TO & con răng NHỎ

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU CỦA
MẸ RĂNG TO & CON RĂNG NHỎ

Các em có biết đánh răng trước khi đi ngủ cũng quan trọng như đánh răng vào buổi sáng không? Ban đêm, bất kì vi khuẩn nào trên răng cũng có thể tạo mảng bám và cuối cùng gây ra bệnh sâu răng đấy.

Giờ chúng ta hãy hô biến giờ đánh răng thành giờ vui chơi cùng Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhé! Hãy nhập bọn cùng họ trong những chuyến phiêu lưu thần tốc vòng quanh thế giới và đương đầu với những thử thách đánh răng hấp dẫn với sự trợ giúp của các bạn thú tài năng.

Thất dây an toàn và lên đường khám phá những cuộc vui, những tràng cười sáng khoái và tuyệt chiêu đánh răng để đời nào!

MỤC LỤC

1. Đạp xuống vùng Serengeti	2
2. Trên đỉnh Himalaya	8
3. Băng qua Myanmar	14
4. Nhón bước qua Thái Lan	20
5. Tiến vào Indonesia	26
6. Rời khỏi Indonesia	32
7. Dập dềnh sóng nước	38
8. Cú tiếp đất giữa rừng nhiệt đới	44
9. Gặp nạn Peru	50
10. Trên dòng Amazon	56
11. Sinh nhật kiểu Brazil	62
12. Hiệp chủng quốc “Nghiêm!”	68
13. Rong ruổi trên thảo nguyên	74
14. Lướt trên Đại Tây Dương	80
15. Bị bắt tại vịnh Biscay	86
16. Nước Ý xinh đẹp	92
17. Na Uy hay đường cao tốc	98
18. Đặt chân tới Bắc cực	104
19. Khám phá cồn cát	110
20. Tường thành gấu trúc	116
21. Diện kiến Hiền giả Âu-Âu	122

ĐÁP XUỐNG VÙNG SERENGETI

Đó là một buổi tối thường lệ ở gia đình Brush. Mẹ Răng To đang đọc sách, còn Con Răng Nhỏ đang chơi bên cạnh mẹ trên ghế sofa.

“Nhìn con này! Xem con bật cao chưa này!” Răng Nhỏ cười toe toét.

“Giờ không phải lúc đâu, Răng Nhỏ ạ!” Mẹ Răng To bảo. “Đến giờ ngủ rồi. Đi thay đồ ngủ của con đi. Mà đừng có quên đánh răng đấy nhé.”

“Ôi!” Răng Nhỏ thốt lên vẻ tiu ngưu. “Nhưng con chả thấy mệt gì cả. Vội lại đánh răng chán bỏ xừ.” Răng Nhỏ vẫn cố nhảy bật lên bật xuống trên ghế.

Thế rồi, một tiếng động đình tai nhức óc rất đáng sợ vang lên.

Nghe như tiếng RÁCH TOẠC! Rồi đến tiếng RĂNG RẮC! Cuối cùng thì RẦM!

Rồi đột nhiên, một miệng hố khổng lồ hiện ra dưới gầm đi văng.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ngã VÈO xuống hố. Xuống mãi, xuống mãi, phải mất vài giây sau họ mới rơi UỶCH xuống một bụi cây khá um tùm và đầy lá nhọn.

“Mình đang ở đâu thế này?” Răng Nhỏ ngơ ngác hỏi.

“Mẹ không biết,” Mẹ Răng To đáp rồi tức thì hét lên.

Bởi ngay trước mặt hai mẹ con là một con sư tử bụi kinh khiếp với hàm răng to kệch, sắc lẹm và sáng bóng.

“Đừng ăn thịt chúng tôi!” Răng Nhỏ la hoảng.

“Ăn thịt hai mẹ con ư?” sư tử phá lên cười. “ĂN CẢ HAI MẸ CON ẤY HẢ? Đừng ngớ ngẩn thế chứ. Ta vừa mới đánh răng đấy, mà ta thì chả bao giờ ăn trước khi đi ngủ cả. Để ta tự giới thiệu nhé. Ta là King Leo Đệ Tam, đấng cai trị vùng Serengeti.”

“Serengeti? Ở châu Phi á?” Răng Nhỏ hỏi. “Nhưng bọn tôi đến đây bằng cách nào thế?”

“Về nhà bằng cách nào mới quan trọng kìa!”
Mẹ Răng To kêu lên.

Nhưng King Leo Đệ Tam chưa kịp trả lời thì Răng Nhỏ đã nhảy căng lên đây vể phần khích.

“Nhìn đằng kia kìa!” Răng Nhỏ nói, tay chỉ về phía chiếc khinh khí cầu sọc đỏ vàng đồ sộ đằng xa. “Chúng ta cưỡi nó để về nhà được đấy!”

“Không nhanh thế đâu,” King Leo Đệ Tam ngắt lời, “Đó là khinh khí cầu CỦA TA và chỉ những người biết đánh răng đúng cách mới được cưỡi trên đó. Cho ta xem màn đánh răng hoàn hảo đi, may ra hai mẹ con sẽ được bay về nhà bằng khinh khí cầu.”

Loáng một cái, King Leo Đệ Tam đã lôi ra một tuýp kem đánh răng và hai chiếc bàn chải.

“Đánh răng nào!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đồng thanh nói.

“Hãy nhớ,” King Leo Đệ Tam nhắc nhở. “Ta muốn thấy một chiều đánh răng đầu ra đây, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từ trước ra sau và không được ít hơn hai phút đâu nhé.”

Khoan đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để nhập hội với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi họ tiếp tục chuyến phiêu lưu nào!

Thế là Con Răng Nhỏ đánh răng, Mẹ Răng To cũng đánh răng, vừa hết hai phút họ đã quay ngoắt về phía King Leo Đệ Tam mà cười tươi rói với hàm răng sáng loáng.

“Ái chà chà!” ngài sư tử vỗ tay đôm đốp, “Hai mẹ con giỏi lắm. Ta sẽ thưởng cho hai mẹ con chiếc khinh khí cầu.”

“Cám ơn, cám ơn,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nói trong lúc trèo lên khinh khí cầu và sửa soạn để bay về nhà.

“Và đừng quên là luôn phải đánh răng trước khi đi ngủ đấy nhé,” King Leo Đệ Tam hét lớn trong lúc tháo dây buộc và vẫy tay tạm biệt.

Chiếc khinh khí cầu lặng lẽ bay lên không trung, lên cao nữa, cao nữa cho đến khi những rặng cây và cánh đồng ở Serengeti trông như những món đồ chơi nhỏ xíu dưới chân họ.

“Mình đang đi đâu vậy mẹ?” Răng Nhỏ hỏi.

“Mẹ chẳng biết nữa,” Mẹ Răng To đáp.

“Nhưng nếu mẹ không nhầm thì có vẻ chúng ta đang tiến về phía những dãy núi kia.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào ngày mai nhé...

Chương 2

TRÊN ĐỈNH HIMALAYA

Một cơn bão ập đến trong lúc chiếc khinh khí cầu chở Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vun vút trên không, bỏ King Leo Đệ Tam và vương quốc Serengeti lại phía sau.

Sấm RÈN VANG, sét thi nhau RẠCH ngang trời với những chớp sáng khổng lồ.

“Dãy núi kia càng lúc càng gần, THẬT SỰ quá gần mình rồi,” Răng Nhỏ hét inh ỏi lúc khinh khí cầu đảo chiều một cách nguy hiểm về phía rặng núi.

“Sát quá rồi!” Mẹ Răng To kêu thất thanh. “Bám chắc vào!”

Chiếc khinh khí cầu đâm sầm xuống đất, gây ra một tiếng thịch dữ dội và hất văng Con Răng Nhỏ cùng Mẹ Răng To lên đỉnh núi.

“Mình hạ cánh rồi sao?” Răng Nhỏ meo máo, mắt đảo dác nhìn xung quanh.

“Đúng thế, ngay đỉnh núi luôn!” Mẹ Răng To đáp. “Mà đường xuống núi thì dài lắm đấy.”

“Ôi không,” Răng Nhỏ thốt lên. “Chúng ta mắc kẹt rồi! Phải làm gì bây giờ?”

Đúng lúc ấy, một giọng nói vui vẻ vang lên từ đâu đó phía trên.

“Chào hai người!” giọng nói cất lên.

Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To ngược mắt lên. Một chú sơn dương đang cười với họ từ đỉnh núi kế bên.

“Không ngờ lại có người leo lên tận đây của dãy Himalaya trong con bão KINH KHỦNG NÀY đây,” chú sơn dương nói tiếp. “Hai người CỪ quá!”

“Ừm, cũng không hẳn là hai mẹ con tôi leo lên đâu,” Mẹ Răng To trả lời. “Khinh khí cầu của chúng tôi bị rơi, nên giờ chúng tôi chẳng về nhà được nữa.”

“Ồ, cần gì tìm đâu xa xôi,” chú sơn dương nói. “Tôi biết thừa cách xuống núi. Tôi bảo cho mà biết nhé, cách đơn giản nhất để xuống dưới ấy là... NHẢY!”

“Nhảy á?!” Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To cùng kêu lên vẻ cảnh giác.

“Ừ, nhảy ấy!” chú sơn dương nói, đoạn chú nhảy căng lên không trung và biến mất sau làn mây. Vài giây sau chú xuất hiện trở lại, thả mình xuống từ một chiếc dù đồ sộ và sắc sỡ. “Hai mẹ con không nghĩ là tôi sẽ bắt cả hai người nhảy mà không có một chiếc dù như thế này đây chứ?” chú cười khanh khách.

“Nhưng bọn tôi có cái dù nào đâu,” Mẹ Răng To thắc mắc.

“Không thành vấn đề!” chú sơn dương đáp. “Tôi có thể cho hai mẹ con mấy cái dự phòng. Nhưng trước hết hai người phải cho tôi thấy là cả hai có thể tiếp đất đúng điệu, bằng cách vừa đánh răng vừa uốn đầu gối thật thấp và thật chuẩn cái đã. Và nhớ là phải thực hiện đúng thao tác đánh răng hoàn hảo đấy. Từ trước ra sau, từ trong ra ngoài trong vòng hai phút.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ.
Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Mình làm thôi!” hai mẹ con đồng thanh nói.

**Khoan đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ?
Trước khi chúng ta tiếp tục theo dõi
câu chuyện, mau lấy bàn chải và
kem đánh răng để cùng đánh
răng nào. Và nhớ tập uốn đầu
gối trong lúc đánh răng đấy nhé.**

“Chà chà!” chú sơn dương nói khi thấy Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To đã đánh răng xong. “Hai mẹ con giỏi quá. Lấy dù đi này, coi như là phần thưởng. Chúng sẽ đưa hai người xuống chân núi an toàn.”

“Cảm ơn nhé!” Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To reo lên khi hai mẹ con thắt dù lên người và chuẩn bị nhảy.

“Đừng quên luyện uốn đầu gối đấy nhé,” chú sơn dương dặn. “Và nhớ là luôn đánh răng trước khi đi ngủ. Sẵn sàng chưa? Tôi sẽ đếm đến 3. 1... 2... 3... NHẢY!”

Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To nhảy vào không trung. Chỉ vài giây sau, dù của họ bung ra và hai mẹ con nhẹ nhàng thả trôi mình xuống dưới.

“Oaaaaaa,” Răng Nhỏ hét tướng. “Mẹ có biết mình đang rơi xuống đâu không?”

“Chịu thôi,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng cứ nhìn khu rừng bạt ngàn tối om kia thì biết, chúng ta sẽ hạ cánh rất vất vả đấy!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 3

BĂNG QUA MYANMAR

Mẹ Răng To và con Răng Nhỏ thả mình từ đỉnh núi xuống với chiếc dù được tặng từ chú sơn dương.

Tuy nhiên, trong lúc họ rơi bồng bênh, GIÓ GIẬT từng cơn dữ dội, thổi hai mẹ con bay tứ tung và càng lúc càng đẩy họ sát về phía khu rừng bạt ngàn và tối đen bên dưới.

“Mẹ Răng To ơi, con không dừng lại được!” Răng Nhỏ rú lên. “Mà hình như mình sắp lao vào một cái cây...”

“TO TUỞNG!” Mẹ Răng To hô hoán khi cả hai ĐÂM SẼM vào đám cành nhánh của một cây cổ thụ khổng lồ.

“Mình đang ở đâu thế này?” Răng Nhỏ vừa kêu lên đầy lo âu, vừa rẽ tán lá để lộ mặt ra.

“Mẹ không chắc lắm, nhưng rõ ràng là mình không còn ở trên đỉnh núi nữa,” Mẹ Răng To đáp.

“Nhìn kia!” Răng Nhỏ reo lên, chỉ tay về phía một cây cầu bện bằng dây thừng ẩn sau những ngọn cây. “Có khi đó chính là lối thoát!”

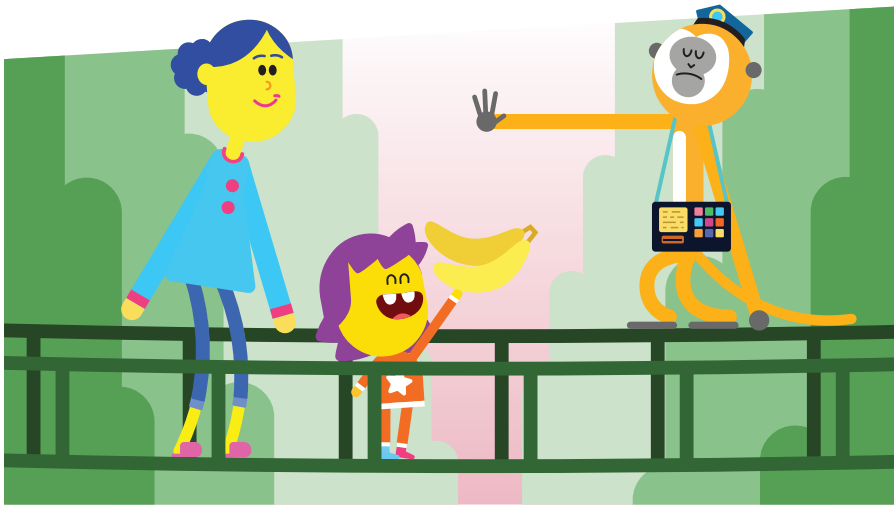
“Ý hay đấy,” Mẹ Răng To tán thưởng. “Nào, mình đi thôi.”

Khu rừng xung quanh họ tràn ngập âm thanh. Lũ vẹt QUANG QUÁC. Bầy hổ GẦM RỦ. Và bọn khỉ thì...

“Cho xin vé nào!”

Một con khỉ to tướng, trông rất ra dáng viên chức cao cấp chuyên càn đáp xuống đất và đứng chắn lối họ.

“Quý vị đang tiến vào lãnh thổ Myanmar,” con khỉ tuyên bố. “Và vé nhập cảnh bằng đường lên cầu là 10 đô la.”

“Nhưng bọn tôi chẳng có đồng nào cả,” Mẹ Răng To bảo. “Tôi để ví ở nhà rồi. Chúng tôi chỉ có mấy quả chuối này thôi. Hay ông nhận tạm chúng vậy?”

“Chuối ấy hả?” con khỉ hỏi. “Chuối ư?! Tôi biết làm gì với...”

Nhanh như cắt, con khỉ chớp lấy mấy quả chuối và tọng đầy miệng, rồi vút vỏ qua vai.

“Ừm ừm, ngon đấy,” nó lẩm bẩm. “Tuyệt cú mèo.”

Nó phát ra một tràng KHEC KHEC điếc tai.

“Thứ lỗi nhé,” nó vừa nói vừa lau miệng. “Nhưng chuối là món khoái khẩu của tôi đấy. Và bởi các vị đã cho tôi mấy quả chuối, nên sẽ được phép qua cầu miễn phí. Nhưng trước hết, các vị phải chứng minh là mình có thể băng qua cầu mà không nhìn xuống dưới.”

“Chỉ cách cho chúng tôi đi?” Răng Nhỏ khẩn khoản.

“Đơn giản thôi,” con khi đáp. “Hãy nhìn chăm chăm vào mắt nhau trong lúc đánh răng suốt hai phút.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Thế thì dễ ợt!” cả hai nhoẻn miệng cười.

“Hừm, phải xem thế nào đã,” con khi nói. “Cho tôi thấy màn Đánh răng Nhìn Chăm Chăm oách nhất của các vị đi nào.”

Khoan đã... Các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng chơi trò Đánh răng Nhìn Chăm chăm với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào.

“Thật đáng nể!” con khi nói sau khi hai phút đã hết. “Các vị chẳng nhìn xuống một lần nào! Thưởng cho các vị cơ hội đi qua cây cầu của tôi đây.”

“Cảm ơn nhé!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhảy cẫng lên vì sung sướng. “Tạm biệt!”

“Tạm biệt, và đừng quên đánh răng trước khi đi ngủ đó nha,” con khi gọi với theo. “Và trong lúc đánh răng nhớ luyện cả trò Nhìn Chăm chăm thật xịn vào đấy nhé.”

Con Răng Nhỏ và Mẹ Răng To vẫy tay chào trước khi bước lên cây cầu bện bằng dây thừng lắc la lắc lư.

“Giữ chắc vào nhé,” Mẹ Răng To nhắc. “Và bước thật cẩn thận. Cây cầu này trơn lắm, mà chúng ta CHẴNG muốn rơi xuống đâu.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

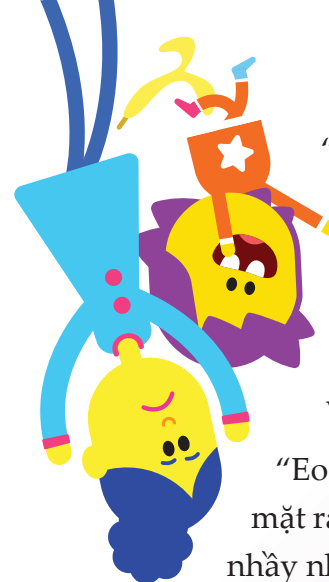

Chương 4

NHÓN BƯỚC QUA THÁI LAN

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ băng qua cây cầu bện bằng dây thừng, bỏ con khỉ và đất nước Myanmar lại phía sau.

Hai mẹ con mãi chú tâm không nhìn xuống dưới như được dặn, tới nỗi không nhận ra hai cái vỏ chuối trơn trượt nằm ngay trên cầu phía trước họ. Đó chính là hai cái vỏ chuối mà lúc nãy con khỉ đã vứt qua vai nó.

“Oááááiiii!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hét toáng lên khi giẫm phải vỏ chuối và lộn nhào khỏi cây cầu.

Hai mẹ con rơi xuống mấy lùm cây trước khi rớt TÔM xuống một đầm lầy vừa sâu vừa đen kịt.

“Eoooo ôiiiiii!” Răng Nhỏ khóc thét sau khi lộ mặt ra khỏi một ụ nấm rừng màu xanh, to tổ bố và nhầy nhụa. “Giờ thì mình ở đâu thế này?”

“Mẹ không biết, nhưng trông có vẻ giống một cái đầm lầy siêu bự,” Mẹ Răng To nhận xét.

Đúng lúc ấy, một giọng thì thào cất lên trong bóng chiều chập choạng.

“Suyttttt!”

Một con ếch xanh to tướng nhảy phóc lên phiến lá súng bên cạnh hai mẹ con. “Các cô đang làm phiền khách của ta đấy,” con ếch gắt gỏng nói tiếp và tặc tặc cặp môi nhọn nhót. “Này, xin lỗi nhé, nhưng đây KHÔNG PHẢI là đầm lầy thông thường đâu. Đây là Tiệm làm đẹp ban ngày của quý bà Green, và ta chính là quý bà Green đấy. Có cô nào muốn đắp mặt nạ dưa leo thư giãn mắt không?”

“O... xin lỗi bà,” Mẹ Răng To nói. “Và cảm ơn đề nghị của bà. Nhưng hai mẹ con tôi thực sự không thể ở lại đây được. Chúng tôi phải...”

“Suyt! Khế chứ!” Quý bà Green nhắc lại, bồn chồn đưa mắt nhìn quanh. “Các khách hàng cá sấu của ta sẽ rất tức giận nếu bị quấy rầy đấy. Thôi nào, thả lỏng đi. Thư giãn đi mấy cung.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ liếc một vòng. Không còn nghi ngờ gì nữa, một bầy cá sấu đang phoi mình trong làn nước ấm, mấy miếng mặt nạ dưa leo đang che lại những cặp mắt sáng quắc, nhưng những hàm răng sắc nhọn vẫn ánh lên trong khoe miệng của chúng.

“Đội đã,” Răng Nhỏ reo lên và chỉ tay vào một vật. “Kia có phải là xuồng máy không ạ?”

Thứ đang lấp ló sau lùm cây đước, bập bênh trên mặt nước ấy đích thị là một chiếc xuồng máy. Loại xuồng có tốc độ cực nhanh, rất thích hợp để lướt trên mặt nước đầy hung hãn của rừng rậm.

“Mình dùng nó để về nhà được đấy!” Mẹ Răng To háo hức nói. “Thưa quý bà Green, bà có thể làm ơn cho hai mẹ con tôi mượn chiếc xuồng được không? Xin hãy làm ơn?”

“Đi mà bà, NĂN NỈ BÀ ĐẤY!” Răng Nhỏ nũng nịu.

“Thôi được, thôi được, yên nào,” quý bà Green nói. “Các cô có thể mượn nó. Nhưng trước hết, các cô phải cho ta thấy các cô có thể nhón chân thật khế trên nhữn g phiến lá súng trong lúc đánh răng. Như thế này này.”

Quý bà Green lần lượt rướn từng cẳng chân xanh lè và dài ngoẵng, sau đó trình diễn màn nhón bước thật tài tình và êm ả trên những phiến lá súng.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Dễ ợt!” hai mẹ con đồng thanh nói. “Mình bắt đầu thôi.”

Khoan đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng chơi trò Đánh răng Nhón chân với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào!

“Hai cưng à, răng các cô sáng như sao rồi kìa!” Quý bà Green thốt lên sau khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ biểu diễn xong màn Đánh răng Nhón chân trong hai phút. “Và các cô không may may làm phiền bất cứ khách hàng nào trong tiệm làm đẹp của ta. Giờ thì lấy chiếc xuồng mà đi đi. Nhưng nhớ phải khê thật là khê đấy!”

“Cảm ơn và xin tạm biệt bà,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa thì thầm vừa trèo lên xuồng.

Một tiếng RÈN chói tai bất ngờ vang lên khi động cơ của chiếc xuồng được khởi động, đánh thức TẤT CẢ khách hàng của quý bà Green.

“Ồi! Xin lỗi nhé!” Mẹ Răng To kêu lên khi hai mẹ con đã vụt xuôi dòng sông, bỏ lại quý bà Green cáu kỉnh ở tuốt phía sau.

“Mình sẽ đi đâu tiếp mẹ nhỉ?” Răng Nhỏ hỏi.

“Mẹ không rõ,” Mẹ Răng To đáp, “nhưng mong là lũ cá sấu không bám theo hai mẹ con mình, và chúng ta sẽ vĩnh viễn thoát khỏi khu rừng này!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

TIẾN VÀO INDONESIA

Chiếc xuồng máy lướt xuôi dòng sông, chở Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ rời xa Tiệm làm đẹp ban ngày của quý bà Green và những khách hàng cá sấu của bà ta.

“Ồn ào quá nhỉ?” Mẹ Răng To hét lớn để át tiếng động cơ đang GẦM RÚ.

“Vâng, nhưng thế mới thích,” Răng Nhỏ cười khúc khích. “Mình đang đi đâu vậy nhỉ?”

“Mẹ không biết,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng phải đảm bảo là mình không lái chộc vào bờ sông... Muộn mất rồi! Cẩn thận đấy!!!”

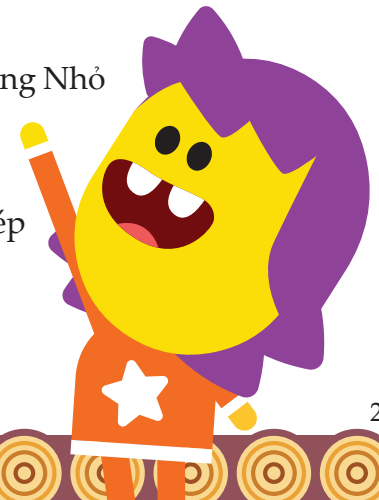

Chiếc xuồng loạng choạng bẻ lái và tông sập vào bờ sông, cuối cùng mắc lại trên một vũng sinh dày đặc, nhộp nhúa. BỒM!

“Ồi không, tính sao bây giờ?” Mẹ Răng To thảng thốt kêu lên. “Ta lại mắc kẹt rồi!”

“Không, không đâu. Mẹ nhìn lên kia mà xem!” Răng Nhỏ nói, tay chỉ vào một ngôi nhà gỗ nép mình trên ngọn cây khổng lồ trước mặt họ. “Nhanh lên, để xem ai sống trên đó. Có khi người ta sẽ giúp được hai mẹ con mình đấy.”

Chẳng mấy chốc, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã leo lên cây. Họ leo lên cao, thật cao cho tới khi nhận ra mình đang đứng ngay trước ngôi nhà nhỏ nhắn ghép lại từ nhiều khúc gỗ.

Cánh cửa chợt mở toang, và tại đó, ngay trước mặt hai mẹ con, là một chú sóc bay bận áo choàng trắng với cái đèn to bụi cột ngay giữa trán.

“À há!” chú sóc nói. “Các bệnh nhân! Cuối cùng thì các người cũng chịu tìm đến nha sĩ rồi hả?”

“Cũng không hẳn!” Mẹ Răng To trả lời rồi nhảy xuống từ một cành cây gần đó. “Thực ra hai mẹ con tôi đang tìm đường ra khỏi khu rừng này.”

“Ồ,” chú sóc đáp. “Ừm, thôi để ta tự giới thiệu. Ta là Glider, nha sĩ trong rừng. May cho hai mẹ con rằng ta không phải là một bác già nha sĩ thông thường. Ta là SIÊU NHA SĨ đấy.”

Nói rồi Glider xoay tít, nhanh tới nỗi trông ông chỉ như một cái bóng mờ. Cuối cùng khi Glider dừng lại, ông đang diện một chiếc áo choàng đỏ gắn sao vàng giống kiểu siêu anh hùng.

“Tèn ten!” ông thốt lên. “Siêu Nha sĩ đến cứu các người đây. Với chiếc áo choàng đáng tin cậy này, ta có thể lướt nhẹ như không qua những lùm cây. Cả các người cũng thế! Nếu các người cho ta thấy các người có thể vừa đánh răng vừa lượn từ TRÁI sang PHẢI rồi TRỞ NGƯỢC LẠI, ta sẽ cho mỗi người một tấm áo choàng để bay lượn trên đỉnh những ngọn cây như ta!”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Hiểu rồi!” cả hai reo hò và nhảy cẫng lên sung sướng.

“Tốt lắm, bắt đầu thôi,” Glider ra lệnh. “Và nhớ là ta muốn thấy kỹ thuật đánh răng chuẩn miễn chê từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từ trước ra sau trong đúng hai phút đó nha.”

Khoan đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng chao liệng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi theo dõi tiếp cuộc phiêu lưu của họ nào!

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cùng đánh răng, cả hai cùng liệng qua trái rồi lại liệng qua phải, và cứ vậy.

“Thật xuất sắc!” Glider nói khi thấy hai mẹ con đã đánh răng xong. “Đó là kiểu chao liệng hay ho nhất mà ta từng thấy, và răng các người vừa đẹp vừa sạch bong rồi kìa. Áo choàng phần thưởng của các người đây.”

Glider đưa cho hai mẹ con hai tấm áo choàng rất đặc biệt, chúng bóng bảy, đồ rực và có những ngôi sao vàng như của ông.

“Giờ thì hãy cuốn chúng quanh cổ và chùng nào các người sẵn sàng thì cứ việc baaaayyyy đi nhé.”

“Cảm ơn ông!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa nói vừa mặc áo choàng. “Tạm biệt!”

Hai mẹ con cùng hít một hơi thật sâu và phóng mình ra khỏi cái cây. Lúc thả mình vào không trung, tấm áo choàng của họ trải rộng và lập tức họ lướt qua những ngọn cây, bỏ Glider và ngôi nhà nhỏ của ông lại phía sau.

“Viuuuu viuuu!” Răng Nhỏ mỉm cười. “Trò này thích quá! Mình sẽ lượn lờ trong bao lâu vậy mẹ?”

“Mẹ không biết,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng có vẻ chúng ta đang tiến về phía biển. Tức là nếu không mau mau hạ cánh, hai mẹ con mình sẽ ướt nhẹp!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 6

RỜI KHỎI INDONESIA

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ bay vút trên không với tấm áo choàng đỏ rực. Không lâu sau, hai mẹ con đã lướt qua đại dương mênh mông và bỏ lại phía sau Siêu Nha sĩ Glider và ngôi nhà trên cây ở trong rừng.

Bỗng nhiên, không khí chuyển lạnh và gió ngừng thổi.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ bắt đầu sà xuống, mỗi lúc một thấp.

“Ồi không!” Răng Nhỏ khóc thét. “Áo choàng của con không bay được nữa rồi!”

“Của mẹ cũng thế!” Mẹ Răng To hét lớn. “Nhanh lên, để xem có tới được bãi biển kia không! Mẹ không muốn đáp xuống nước đâu!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lướt về phía bãi biển, chuẩn bị sẵn tinh thần cho một cuộc đổ bộ không mấy êm ái. PHỊCH! Cả hai đâm sầm xuống đất, khiến cát, vỏ sò và tảo biển bay tứ tung.

Phủi bụi xong, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn quanh.

Đúng lúc ấy, một ông rùa khổng lồ lộ ra khỏi mặt nước, trên vỏ mai chở một nhóm hành khách là các con thú. Ông rùa đã cạnh một cầu tàu nhỏ bằng gỗ, và từng vị khách thú lần lượt đi xuống, cười nói rôm rả trong lúc bước lên bờ.

“Ông rùa đó chắc sẽ giúp được mình đấy,” Răng Nhỏ nói khi hành khách cuối cùng, một chú sao biển bé xíu, đã lên đến bờ.

“Có lẽ con nói đúng,” Mẹ Răng To đáp. “Chào ngài Rùa! Chẳng hay ngài có biết cách rời khỏi bãi biển này không?”

“Vô cùng xin lỗi,” ông rùa đáp. “Các cô vừa để lỡ Tour du ngoạn Rùa cuối cùng rồi. Tốt nhất là quay trở lại vào ngày mai nhé.” Nói rồi ông rùa quay đi và bắt đầu chậm chạp khua chân chèo.

“Mẹ con cháu không muốn đi du ngoạn!” Răng Nhỏ gọi với theo. “Chỉ muốn về nhà thôi ạ.”

Nhưng ông rùa vẫn bơi tiếp, thân hình chìm dần xuống dưới mặt nước và chỉ để lại những vệt bong bóng trên hướng bơi.

“Đội đã!” Mẹ Răng To chưa chịu bỏ cuộc. “Hai mẹ con tôi đâu thể ngủ trên bãi biển được!”

“Ngủ trên bãi biển?” Ông rùa bỗng nhô đầu lên khỏi mặt nước. “Ngủ trên bãi biển ư?” ông lặp lại. “Ta còn ở đây thì việc ấy không thể xảy ra được. Ta là Đô đốc Rùa, và một đô đốc không đời nào để thủy thủ đoàn của mình kẹt lại cả.”

Ông rùa nhìn Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ từ đầu tới chân. “Khả năng đi biển của các cô thế nào?”

“Ý ngài là sao ạ?” Răng Nhỏ thắc mắc.

“Ừm, ta sẽ cho hai mẹ con cô quá giang, nhưng trước hết các cô phải cho ta thấy kỹ thuật giữ thăng bằng thật tốt cái đã, nếu không các cô sẽ lật nhào ta mất.”

“Giữ thăng bằng thì hai mẹ con cháu tài lắm,” Răng Nhỏ nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt, vậy thì,” Đô đốc Rùa nói. “Cho ta xem các cô đứng một chân vững như thế nào trong lúc đánh răng đi, rồi ta sẽ chở các cô sang hòn đảo bên cạnh.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Chơi luôn!” hai mẹ con đồng thanh nói.

“Nhưng cẩn thận đấy. Không dễ như các cô tưởng đâu,” Đô đốc Rùa cảnh báo. “Phải đảm bảo đánh răng đúng cách, từ trước sau, từ trong ra ngoài trong đúng hai phút đấy.”

“Mình bắt đầu thôi!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ reo lên.

Khoan đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau lấy bàn chải và kem đánh răng để nhập bọn và cùng đánh răng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào! Nhớ luyện giữ thẳng bằng trên một chân trong lúc đánh răng nhé.

“Thật miễn chê!” Đô đốc Rùa cười tươi rói khi hai mẹ con đánh răng xong. “Các cô chẳng loạng choạng tí nào khi phải đứng một chân mà đánh răng. Ta rất sẵn lòng chờ các cô sang hòn đảo kế bên. Nhảy lên đây nào!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhảy phốc lên chiếc mai kền cang của Đô đốc Rùa trong lúc ông ta rời khỏi bờ và hướng ra biển.

“Thế hòn đảo kế bên mà chúng ta đang đi tới nằm ở đâu vậy?” Mẹ Răng To hỏi.

“À, nó cũng bé thôi,” Đô đốc Rùa trả lời. “Nó được gọi là Đảo Kangaroo.”

“Đảo Kangaroo ư?!” Răng Nhỏ nhắc lại. “Nghe thú vị quá!”

“Ồi không,” Mẹ Răng To thở dài buồn bã. “Chẳng biết hai mẹ con mình có về được nhà không đây?”

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo trong chuyến phiêu lưu kỳ thú của Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 7

DẬP DÈNH SÓNG NƯỚC

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ khoan khoái ngồi trên chiếc mai đồ sộ của Đô đốc Rùa trong lúc ông nhẹ nhàng đưa hai mẹ con qua biển. Họ đang tiến về Đảo Kangaroo ở phía xa xa.

Khi tới gần bờ, Đô đốc Rùa dừng lại.

“Tới rồi đấy các cô!” ông thông báo. “Đây chính là Đảo Kangaroo, mà tôi thì chỉ đi được tới đây thôi.”

Nói xong, ông rùa nghiêng chiếc mai, hất nhẹ Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lên bãi cát.

“Tạm biệt nhé, các thủy thủ!” ông rùa mỉm cười trước khi biến mất vào làn nước.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn quanh. Hòn đảo này bé tí xiu, chẳng có gì ngoài một cây cọ cô độc. Thực ra, cách đảo vài dặm cũng chẳng thấy bóng dáng thứ gì ngoại trừ những con sóng cả xô mạnh vào bờ.

“Đội đã! Ông ấy đâu thể bỏ mặc mẹ con mình trên hoang đảo chứ,” Răng Nhỏ lo lắng nói.

“Làm sao vượt qua những con sóng lớn kia bây giờ?” Mẹ Răng To đáp lại, lòng bồn chồn chẳng kém.

Nhưng rồi một giọng nói ồ ồ cất lên, phá vỡ sự im lặng. “ÔÔÔ HÔÔÔÔ! Cao thủ lướt sóng Nhà nghề đang đến đây!”

Bỗng nhiên, một con kangaroo cười trên một tấm ván lướt sóng màu đỏ to tổ bố nhào tới. “Những con sóng lớn chẳng có tội tình gì cả, các chiến hữu ơi,” nó vừa nói vừa lao lên bãi cát và cắp lấy tấm ván. “Nhờ chúng mà tôi đến được đây đây. Xin được tự giới thiệu, tôi là Chad Hopman, Cao thủ lướt sóng Nhà nghề.”

“Nghĩa là cậu cố tình đến hòn đảo hoang này à?” Mẹ Răng To lúng túng hỏi.

“Chính thế. Tôi là dân chuyên nghiệp mà!” Chad nói. “Theo đuổi con sóng lớn nhất trên chiếc thủy phi cơ CHÍNH LÀ mục tiêu của tôi.”

“Thủy phi cơ?” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đồng thanh hỏi. “Đấy là cái gì?”

“Là cái kia kìa,” Chad đáp, tay chỉ về phía cây cọ. “Ngay đằng đó.”

Trong nháy mắt, cây cọ đổ rạp xuống bãi cát và ngay chỗ nó nằm là một chiếc thủy phi cơ rất trắng lẹ, cánh quạt ánh lên trong nắng.

“Hura!” Răng Nhỏ reo mừng và nhảy cẫng lên vì thích thú. “Có chỗ cho hành khách chứ?”

“Cũng còn tùy. Mà các chiến hữu có đủ chuyên nghiệp không đã?” Chad hỏi. “Tôi sẽ không để những tay mơ làm vương chân vương cẳng đâu.”

“Bọn tôi đều là dân nhà nghề đấy!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hứa hẹn.

“Được. Nếu các chiến hữu cho tôi thấy các bạn có thể vừa nhảy lò cò vừa đánh răng như dân nhà nghề thì các bạn sẽ có hai chỗ trong chuyến bay của tôi!” Chad giải thích.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Chơi luôn!”

“Tốt lắm!” Chad nói. “Hãy nhảy lò cò và đánh răng nào.”

Đội đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Nhảy lò cò và Đánh răng cùng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào.

Thế rồi, Mẹ Răng To vừa nhảy lò cò vừa đánh răng, Con Răng Nhỏ cũng vừa đánh răng vừa nhảy lò cò.

“Có thể chứ, hai bạn cúm hoang!” Chad nói khi thấy họ đã nhảy lò cò và đánh răng xong trong đúng hai phút. “Trèo lên thủy phi cơ đi, tôi sẽ cho các chiến hữu quá giang tới bất kì nơi nào các chiến hữu muốn!”

“Thật á? Bất kì nơi nào á?” Răng Nhỏ hỏi. “Bạn có thể đưa hai mẹ con tôi về nhà không?”

“Về nhà? Hẳn rồi,” Chad nói. “Giờ thì hãy thắt dây an toàn và chuẩn bị để cất cánh nào.”

Chiếc thủy phi cơ lao vút lên bầu trời, hướng về phía một khu rừng ở đằng xa.

“Kia hẳn là một cánh rừng mưa nhiệt đới,” Mẹ Răng To nhận xét lúc quan sát ngoài cửa sổ. “Biết đâu bay khỏi đó là chúng ta sẽ về được nhà?”

“Hết sảy,” Răng Nhỏ reo lên. “Nhưng Mẹ Răng To ơi, sao động cơ phát ra tiếng gì lạ thế?”

“Mẹ không rõ,” Mẹ Răng To bối rối đáp. “Nhưng mẹ nghe giống như tiếng động cơ hết nhiên liệu!”

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo trong chuyến phiêu lưu kỳ thú của Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

CÚ TIẾP ĐẤT GIỮA RỪNG NHIỆT ĐỚI

Chiếc thủy phi cơ nhỏ bay trên cánh rừng mưa nhiệt đới, động cơ của nó khò khè, phì phì liên hồi như thể đang hứng chịu một cơn ho dữ dội.

“Động cơ hỏng mất rồi các chiến hữu ơi.” Chad vừa gào to để át tiếng ồn vừa gõ gõ đầy tuyệt vọng lên mặt các công tơ nhỏ trên bảng điều khiển. “Nên hạ cánh thì hơn.”

“Nhưng bên dưới kia là rừng rậm,” Răng Nhỏ rên rỉ, hé mắt nhìn xuống đám cây bên dưới.

“Đội đã! Nhìn đằng kia kìa,” Chad bảo. “Có một khoảng trống.” Đúng thế, một dải đất bằng phẳng đầy cỏ xanh rì ngay phía trước họ, rất thích hợp để chiếc thủy phi cơ hạ cánh khẩn cấp

Chad lái chiếc thủy phi cơ về phía khoảng đất trống giữa những lùm cây, trong lúc đó Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ghì chặt lấy nhau, chẳng dám nhìn.

Chiếc thủy phi cơ hạ độ cao. Thấp, thật thấp, thật thấp... cho đến khi BÙM! Nó đã đáp xuống đất và đâm sầm vào một gốc cây già khẳng khiu rồi mới dừng hẳn.

“Quý thần ơi!” Chad rú lên, trèo ra khỏi buồng lái và kiểm tra vết lõm to tướng ở sườn chiếc thủy phi cơ. “Phải có thợ chuyên nghiệp thì mới sửa được. Các chiến hữu sẽ phải đi tiếp mà không có tớ rồi,” cậu ta nói về áy náy.

“Không sao,” Mẹ Răng To đáp. “Cảm ơn vì đã chờ tụi tôi đi xa đến vậy!”

“Chà! Con chưa thấy đường băng nào gọn gàng như thế này,” Răng Nhỏ trầm trồ trong lúc bước theo Mẹ Răng To trên dải đất bằng phẳng, thấy rõ từng vệt cỏ xanh tốt được xén thẳng tắp. “Tiếng ồn gì thế nhỉ? Nghe như ai đó đang khóc ấy!”

Răng Nhỏ nói đúng. Ở phía cuối thảm cỏ, một con báo đang tựa vào chiếc máy xén cỏ màu cam sáng bóng. Hai chân trước của nó ôm lấy đầu, trông nó buồn xo.

“Ồi không!” nó rên lên. “Hồng xừ thảm cỏ xinh đẹp của tôi rồi! Các cô có biết tôi phải mất bao lâu mới xén được bãi cỏ này cho ra hồn không? Hàng tháng trời đấy!!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn những vệt bùn lún mà chiếc thủy phi cơ vạch lên thảm cỏ tuyệt đẹp.

“Chết thật! Chúng tôi hết sức xin lỗi!” Răng Nhỏ nói.

“Ở nhà chúng tôi cũng có mảnh vườn như thế này,” Mẹ Răng To thở dài. “Giá mà về được nhà nhỉ. Giờ mình bị kẹt lại trong rừng rồi.”

Đúng lúc ấy, Răng Nhỏ nảy ra một ý tưởng.

“Liệu chúng tôi có thể mượn cái máy xén cỏ kia để phát quang lối đi xuyên qua rừng không?” Răng Nhỏ hỏi.

“Còn lâu nhé!” con báo nhảy dựng lên. “Đây là dụng cụ bảo bối của tôi đấy!”

“Hừm,” Mẹ Răng To gãi gãi cằm. Kế bên thảm cỏ dựng một cái biển lớn ghi dòng chữ “Không giẫm lên cỏ”.

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Mẹ Răng To.

“À, nếu chúng tôi chẳng về được nhà thì sẽ phải ở lại đây đấy,” cô nói. “Rồi chúng tôi sẽ đứng trên thảm cỏ hoàn hảo của bạn với những đôi ủng to tướng, thô kệch. Hoặc có khi chúng tôi không đứng thôi đâu mà còn chạy nhảy, bò lê bò toài...”

“Thôi đi!” con báo rú lên. “Được rồi! Các cô có thể mượn cái máy xén. Nhưng tôi báo trước nhé, nó là một cái máy công suất lớn và các cô phải có thể lực thật khỏe thì mới điều khiển nó được. Tôi sẽ cho mượn nếu các cô cho tôi thấy các cô có thể đánh răng suốt hai phút trong khi phải giữ tay trên không như thế này này!”

Con báo giờ cao một chân lên trên đầu.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Quá đơn giản!” hai mẹ con phá lên cười. “Bắt đầu thôi!”

“Tốt!” con báo nói. “Cho tôi xem màn Đánh răng Khoe sức bền đi nào!”

Đội đã... các em có nghĩ mình đủ thể lực để điều khiển máy xén cỏ không đấy? Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Khoe sức bền cùng Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhé.

“Tốt lắm, các bạn của tôi!” con báo tươi cười, nó hết sức ấn tượng với sức bền của Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ. “Các cô có thể dùng máy xén cỏ của tôi để về nhà!”

“Hoan hô!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhảy cẫng lên sung sướng vì lại được lên đường trở về nhà. “Tạm biệt và cảm ơn nhé!”

Mẹ Răng To kéo sợi dây dù, động cơ của chiếc máy xén bắt đầu nổ bình bịch, thế rồi họ xuất phát.

“Ái chà!” Răng Nhỏ kêu lên trong lúc di chuyển, những lưỡi cưa mạnh mẽ xẻ một lối đi gọn ghẽ xuyên qua cánh rừng. “Cứ đà này thì chẳng mấy chốc mà về đến nhà!”

“Phải đấy!” Mẹ Răng To tán thành. “Nhưng kiểu gì thì con cũng phải giữ cho chắc vào! Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta buông tay!”

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo trong chuyến phiêu lưu kỳ thú của Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 9

GẶP NẠN PERU

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ giữ thật chắc chiếc máy xén cỏ trong khi nó cắt một lối đi xuyên qua cánh rừng mưa rậm rịt và tối om. Chiếc máy có công suất rất lớn, nên họ phải dùng hết sức lực để giữ chắc nó.

“Con mệt quá,” Răng Nhỏ rên rỉ.

“Mẹ cũng thế,” Mẹ Răng To nói. “Mẹ nghĩ... mẹ không... giữ nổi... n... ÔI KHÔNG!”

Chiếc máy bỗng tuột khỏi tay hai mẹ con và bay vèo ra một con đường đông đúc xe cộ bên rìa núi.

“Đội đã, đây là đường cái đấy!” Mẹ Răng To khiếp đảm kêu lên.

BIM BIM!! Tiếng còi inh ỏi rống lên khi một chiếc xe đua đỏ chót phóng qua khúc cua và tiến thẳng về phía chiếc máy xén cỏ. Chiếc xe kịp thời đỗ lại sau MỘT TRÀNG hãm phanh thật kinh hãi.

“Chào các amigo!” Một con lười trông rất giận dữ vì chiếc mũ bảo hiểm sau cú va đập do dừng đột ngột đã khiến đầu nó mắc kẹt trên kính chắn gió. Con lười vẫy cánh tay dài ngoẵng trên không một cách tức tối. “Sao các cô lại làm vườn giữa đường cái quan của Peru thế hả?”

“À...” Răng Nhỏ hít một hơi thật sâu. “Để tôi giải thích nhé. Đầu tiên chúng tôi rơi xuống phía sau ghế sofa, sau đó chúng tôi mượn khinh khí cầu của King Leo Đệ tam, kể đến chúng tôi mắc kẹt trên núi, rồi sảy chân khỏi một cây cầu, lại còn rón rén băng qua một đầm lầy, để rồi lao vun vút phía trên một cánh rừng rậm, và cuối trên mai rùa, rơi máy bay ở giữa một cánh rừng mưa nhiệt đới nữa...”

“Ấy, ấy, ấy,” con lười kêu the thé. “Từ từ thôi nào, amigo! Cô nói nhanh quá đấy.”

(*) Tiếng Tây Ban Nha, nghĩa là “bạn”.

“Xin lỗi nhé,” Mẹ Răng To bảo. “Chúng tôi đang vội về nhà. Anh có bị thương không?”

“Tôi ư?” con lười cười vang. “Không bao giờ! Nhưng các cô phải học cách sống chậm đi. Không phải ai sinh ra cũng có tốc độ như tôi đâu!”

“Ừm, nhưng chú là một chú lười mà!” Răng Nhỏ tỏ vẻ khó hiểu.

“Chính xác!” con lười đáp. “Giờ thì hãy hứa là các cô sẽ bỏ cái thói hấp tấp ấy đi, và tôi hứa sẽ cho các cô một thứ có thể giúp các cô về nhà.”

Nói rồi, nó cúi xuống bảng điều khiển và bắt đầu sục sạo hộp găng tay.

“Đây rồi!” một lát sau nó reo lên, tay giơ cao chiếc máy tính bảng trên đầu. “Bản đồ số của tôi đây!”

“Úi chà chà!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhiệt liệt hưởng ứng. “Nó sẽ chỉ cho chúng tôi chính xác cách đi về nhà!”

“Đúng thế,” con lười nói. “Nhưng trước hết, các cô phải chứng tỏ cho tôi thấy các cô có thể đánh răng một cách thật khoan thai cái đã. Nhất trí không?”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Nhất trí,” hai mẹ con nói rồi nhảy tung tung, suýt quên rằng mình vừa mới hứa hẹn là sẽ làm mọi việc thật chậm rãi.

“OK. Bắt đầu màn Đánh răng Khoan thai nào!” con lười bảo.

Nhưng này... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Khoan thai bằng cách đánh răng thật là chậm rãi như Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào.

Răng Nhỏ đánh răng rất từ tốn. Mẹ Răng To cũng rất từ tốn đánh răng. Khi đã xong xuôi, cả hai cười xéch miệng khoe những nụ cười hớn hở nhất cho con lười thấy.

“Làm tốt lắm, các amigo ạ!” con lười nói rồi cười toe toét. “Các cô đã đánh răng rất thông thả, giờ thì răng ai cũng sạch bong. Thôi tôi sẽ đem trả chiếc máy xén cho chủ của nó, còn hai cô có thể lấy bản đồ số của tôi làm phần thưởng.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hò reo. Hai mẹ con nhận chiếc máy tính bảng và gõ tọa độ nhà mình vào.

“Chào nhé!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vẫy tay chào rồi đi về phía những dãy núi.

“Tạm biệt, các amigo! Chúc may mắn!” con lười nói.

Lát sau, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ dừng lại để nghiên cứu bản đồ.

“Chà, vẫn còn một chặng đường xa lắm đấy,” Mẹ Răng To thở dài.

“Nhưng giờ thì đường về nhà dễ dàng hơn rồi.” Răng Nhỏ nói và chỉ vào làn đường ngoằn ngoèo màu xanh trên bản đồ. “Mẹ con mình chỉ việc băng qua dòng suối bé tẹo kia thôi.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 10

TRÊN DÒNG AMAZON

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cuốc bộ ra khỏi khu rừng rậm rạp nhất, tối tăm nhất của Peru với sự dẫn đường của tấm bản đồ điện tử mà chú lười tặng.

“Răng Nhỏ này?” Mẹ Răng To dừng lại hỏi. “Còn nhớ dòng suối nhỏ mà con bảo chúng ta phải lội qua chứ?”

“Vâng,” Răng Nhỏ trả lời. “Sao hả mẹ?”

“Ừm, mẹ nghĩ nó không hề nhỏ đâu!” Mẹ Răng To kêu lên và chỉ vào một con sông rộng mênh mông đang chảy ào ạt ngay trước mặt họ.

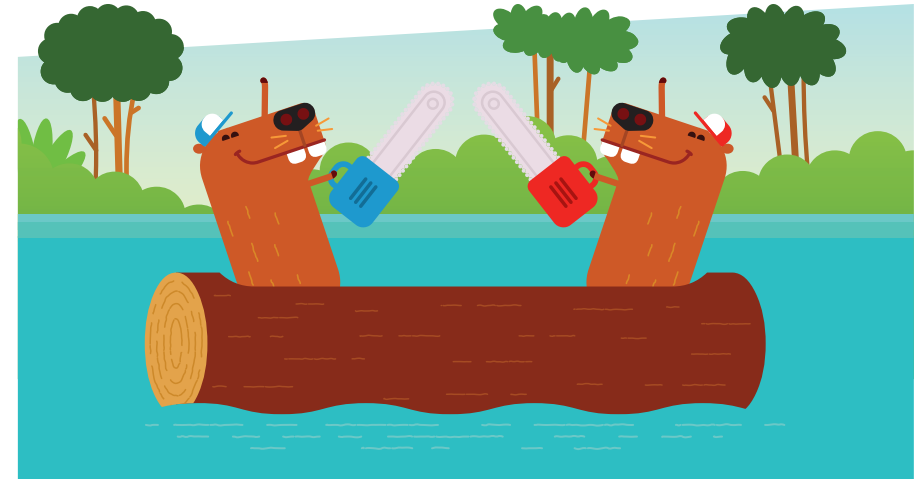
“Nó chẳng những KHÔNG HỀ nhỏ,” Mẹ Răng To tiếp tục. “MÀ còn là dòng sông dài nhất Nam Mỹ, sông Amazon đấy? Biết làm thế nào để vượt qua nó đây?”

“Boi chăng?” Răng Nhỏ đề nghị và nhảy ngay xuống nước, khiến Mẹ Răng To hốt hoảng.

“Tuyệt đối không được, Răng Nhỏ ạ!” Mẹ Răng To la toáng rồi kéo Răng Nhỏ lên bờ. “Con vừa mới ăn cách đây 10 phút, không bao giờ được boi khi bụng vẫn còn no.”

“Ôi không,” Răng Nhỏ la lên, tay lắc lắc tấm bản đồ điện tử của chú lười. “Nó hỏng mất rồi. Chắc tại nước vào đấy.”

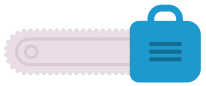
“Giờ thì biết làm sao đây?” Mẹ Răng To cau kinh nói.

Đúng lúc ấy, một thân gỗ đập dềnh trôi qua và dạt vào bờ sông. Hai sinh vật lông lá trông rất giống chuột lang khổng lồ nháy ra khỏi bụi cây và bắt đầu cưa thân gỗ ấy bằng những lưỡi cưa xích nặng trĩch.

“Này các cô!” sinh vật giống chuột lang thứ nhất gọi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ khi nó tạm dừng cưa xẻ để nghỉ ngơi chốc lát. “Làm ơn nói nhỏ chút được không?”

“Phải đấy! Chuột lang Nam Mỹ bọn tôi đang phải làm việc đây này!” sinh vật thứ hai lên tiếng. “Bọn tôi phải cưa thân gỗ này thành một chiếc ca-nô trước khi mặt trời lặn.”

Chúng lại khởi động máy cưa và trở lại làm việc. BRỪỪỪ.

“Xin hỏi!” Mẹ Răng To hét lớn để át tiếng máy cưa. “Đâu là cách tốt nhất để vượt qua con sông này thế?”

“Bơi thì sao?” Răng Nhỏ háo hức hỏi.

“Nghe này Răng Nhỏ!” Mẹ Răng To nói, giọng cáu gắt. “Chúng ta sẽ KHÔNG bơi lội gì hết, chắc chắn đấy. Không bàn cãi nữa!”

“À,” chú chuột lang đầu tiên quay sang Mẹ Răng To bảo. “Cách tốt nhất là đi ca-nô.”

“Nhưng nếu các cô cứ cãi lộn,” chú chuột thứ hai bảo. “Thì ca-nô của các cô sẽ đi lòng vòng mất thôi.”

“Ôi làm ơn đi mà!” Răng Nhỏ van nài. “Chúng tôi chỉ muốn về nhà thôi.”

“Thôi được, cho các cô biết bọn tôi định làm gì nhé,” chú chuột đầu tiên thở dài. “Các cô biết làm việc theo nhóm chứ hả?”

“Bọn tôi BIẾT làm việc theo nhóm! Thật đấy!” Răng Nhỏ hứa hẹn.

“Hừm, tốt, thế thì còn gì bằng,” chú chuột đầu tiên bảo. “Nếu hai cô có thể đánh răng cùng nhịp với nhau thật hoàn hảo thì có thể lấy cái ca-nô này.”

Nói rồi hai chú chuột lại bắt tay vào việc cưa xẻ. Ít phút sau, khi hai chú đã làm đâu vào đấy, một chiếc ca-nô gỗ tuyệt đẹp đã ở ngay trước mắt họ.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Bắt đầu thôi!” hai mẹ con reo lên.

“Được. Bắt đầu trò Đánh răng Đồng đội nào!” hai chú chuột lang Nam Mỹ tuyên bố.

Đội đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng, sau đó mời một người bạn hoặc ai đó trong nhà cùng chơi trò Đánh răng Đồng đội nhé.

“Hợp tác tuyệt hảo!” hai chú chuột nhận xét sau khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hoàn thành màn biểu diễn. “Đánh răng Đồng đội nên được coi là một môn THỂ THAO mới phải! Phần thưởng cho các cô đây, lấy chiếc ca-nô này mà về nhà nhé.”

“Cảm ơn,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cảm kích đáp lời.

“Không có chi,” chú chuột đầu tiên bảo. “Giờ các cô hãy đi đi, và đừng quên đánh răng mỗi tối trước khi đi ngủ, rõ chưa?”

“Nhất định rồi. Chào nhé!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa vẫy tay vừa chèo ca-nô xuôi dòng Amazon hùng vĩ.

“Con thích bơi lặn í,” Răng Nhỏ vừa vung mái chèo vừa nói. “Nhưng con cũng mê chèo xuồng CỰC KÌ.”

“Mẹ cũng thế,” Mẹ Răng To đáp. “Và nếu vững tay chèo, hai mẹ con mình sẽ sớm về đến nhà thôi.”

“Mẹ bảo gì cơ?” Răng Nhỏ hỏi. “Thác nước vĩ đại kia ồn ào quá làm con chẳng nghe rõ!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

SINH NHẬT KIỂU BRAZIL

Trong lúc chèo xuồng trên dòng Amazon hùng vĩ, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhận thấy dòng nước bên dưới chảy mỗi lúc một siết hơn.

Càng tới gần thác nước đồ sộ, họ càng trôi nhanh.

Mẹ Răng To ra sức chèo cật lực.

“Nhanh lên Răng Nhỏ,” cô gào thét.

“Bê lái nào! Nếu bị cuốn vào thác nước kia thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu?!”

Nhưng đã quá muộn.

“Bám chắc vào!” Mẹ Răng To hét lớn khi chiếc ca-nô lật nhào ở mép thác, hất văng họ xuống dưới.

Vài giây sau, dòng nước bắn TUNG TOÉ đã đẩy họ xuống một lòng hồ lớn ngay dưới chân thác và suýt chút nữa đã va phải một sinh vật trông khá kì dị đang nổi lênh bênh trên một cái phao cao su màu vàng to bự.

Sinh vật ấy vội vọt sang một bên với vẻ khiếp đảm khi thấy Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đột ngột hiện ra ngay cạnh nó.

“Xin lỗi nhé!” Răng Nhỏ hét lên rồi nhìn kĩ sinh vật kia, trông nó hao hao một con heo bự với cái mũi dài ngoằng. Trên bờ hồ xung quanh là cơ man đồ ăn thức uống và bóng bay.

“Mong là bạn không phiền khi mình hỏi câu này,” Răng Nhỏ nói tiếp. “Bạn là loài thú gì thế? Và chỗ đồ ăn kia dành cho ai vậy?”

“Tôi không phiền,” sinh vật nọ mỉm cười. “Tôi là heo vòi, và đồ ăn là dành cho tiệc sinh nhật của tôi.”

Răng Nhỏ hồ hởi kêu lên “Ồi, thú vị quá... chúc mừng sinh nhật nhé! Tôi MÊ tiệc lắm!”

“Chúng ta không có thời gian tiệc tùng đâu,” Mẹ Răng To xen vào. “Chúng ta đang cố về nhà đấy, nhớ không?”

“Về nhà sao?” chú heo vòi sừng sốt hỏi. “Nhưng CUỘC VUI chỉ vừa mới bắt đầu mà. Hãy NHÚN NHẢY với tôi nào!”

Chú heo ấn nút play trên hộp loa di động boom box, bỗng chốc, cả khu rừng rộn vang tiếng nhạc disco sôi động. Chú heo vòi bắt đầu búng ngón tay và lắc hông theo tiếng nhạc.

“Đến lượt bạn rồi đấy,” chú nói, tay chỉ vào Mẹ Răng To.

Mẹ Răng To không kịp ngăn mình lại và bắt đầu dậm dậm chân. Cô búng ngón tay, sau đó không ngừng lắc lư điệu nhảy robot.

“Này, đừng chơi mấy trò vô bổ nữa!” Răng Nhỏ nói. “Mẹ Răng To nói đúng đấy. Chúng ta phải về nhà thôi.”

“Rõ, thưa sếp!” chú heo vòi nói và tắt nhạc. “Thỏa thuận thế này nhé. Nếu các bạn có thể nhún nhảy cùng tôi trong lúc đánh răng thì tôi sẽ cho các bạn chìa khóa lối đi tắt để ra khỏi đây.” Chú chỉ vào một chiếc chìa khóa vàng đang treo trên chuỗi dây chuyền nặng trĩu nơi cổ. “Các bạn làm nổi không?”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Chắc chắn là được rồi!” hai mẹ con reo lên. “Bắt đầu thôi!”

“OK, cùng chơi trò Đánh răng Nhún nhảy nào!” chú heo vòi nói. “Nhảy bốc vào nhé!”

Đội đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng biểu diễn trò Đánh răng Nhún nhảy với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi họ tiếp tục chuyến phiêu lưu nào.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa nhún nhảy vừa đánh răng cho đến khi hàm răng sáng bóng mới thôi.

“Disco!!!!” con heo vòi kêu lên với vẻ rất hài lòng. “Quá tuyệt vời. Trong lúc đánh răng, các bạn vẫn nhảy không chệch một nhịp nào. Giờ thì hãy nhận lấy chìa khóa và trực chỉ tới phía sau thác nước. Các bạn sẽ nhìn thấy lối tắt mà tôi đã bảo.”

“Cảm ơn nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hân hoan nói.

“Không có chi.” chú heo vòi đáp. “Giờ thì đi đi, và đừng quên đánh răng mỗi tối trước khi đi ngủ đó nha. Nhóóó nhún nhảy nữa đó!”

“Chà, thác nước này đã quá, mà bữa tiệc cũng vui đáo để.” Răng Nhỏ tấm tắc khen lúc hai mẹ con vẫy tay tạm biệt chú heo vòi.

“Chẳng rõ mình sẽ đến đâu nữa đây?”

“Mẹ không biết,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng mẹ chẳng nhìn thấy lối đi tắt nào cả...”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 12

HIỆP CHÚNG QUỐC “NGHIÊM!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lội về phía sau thác nước, để lại sau lưng chú heo vòi đang ngúng nguẩy theo nhạc.

“Tuy chúng ta có chìa khóa lối đi tắt,” Răng Nhỏ nói, giữ chiếc chìa khóa vàng lên quá đầu thật cẩn thận để nó không rơi xuống nước. “Nhưng lối đi tắt Ở ĐÂU mới được chứ?”

“Mẹ chịu, nhưng hẳn là nó phải ở đâu đây. Gì thế này?” Mẹ Răng To đáp và liền đó vấp phải một tảng đá lớn dưới mặt nước. “A ha! Chỗ này có tảng đá, mà hình như nó có một lỗ tra chìa khóa đấy.”

“Thử nhét chìa vào xem nào!” Răng Nhỏ hăm hở.

Răng Nhỏ hào hứng tra chìa khóa vào tảng đá rồi xoay xoay đủ kiểu. Thế rồi một tiếng CÁCH gọn lỏn vang lên.

“Nhìn kìa Răng Nhỏ,” Mẹ Răng To chỉ tay vào thác nước.

Thác nước từ từ tách ra ở ngay chính giữa, để lộ lối vào một đường hầm bí mật.

“Tuyệt! Tìm thấy lối tắt rồi!” Răng Nhỏ reo lên. “Ta đi nào!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trèo lên mấy phiến đá rồi tiến vào đường hầm. Bên trong rất tối và ẩm ướt, chưa kể lại rất đáng sợ nữa.

“Răng Nhỏ, con có nghĩ đây là ý hay không?” Mẹ Răng To hỏi.

“Chắc chắn rồi, mẹ hỏi ngộ quá đi!” Răng Nhỏ đáp.

Đột nhiên, một tiếng còi chói tai vang khắp đường hầm.

“Ôiiiiiiii,” Mẹ Răng To kêu lên. “Giờ thì gấp rắc rồi rồi. Mẹ con mình vừa làm còi báo động kêu đấy.”

“ĐÚNG IM!” Một giọng nói sang sảng đầy giận dữ phát ra từ bóng tối và rồi một con nhím khổng lồ đột nhiên hiện ra từ chỗ khuất. Đầu nó đội chiếc mũ bảo hiểm để nguy trang, chân đi đôi ủng đen to tổ bố kiểu nhà binh. “Đây là boongke cực kỳ an ninh. Chỉ người có thẩm quyền mới được vào!” nó nói tiếp, mắt trừng trừng nhìn hai mẹ con. “Tất cả những người không có thẩm quyền sẽ bị áp giải ra khỏi đây!”

“Ra khỏi đây ư?” Mẹ Răng To hỏi lại.

“Kiểu như ra phía ngoài ấy hả?” Răng Nhỏ thăm dò.

“Đúng thế!” con nhím đáp.

“Tuyệt vời!” Răng Nhỏ reo hò. “Chúng tôi thật sự chẳng có tí thẩm quyền nào cả. Ông có thể đưa chúng tôi ra ngoài không? Chúng tôi phải ra khỏi đường hầm này để tìm cách về nhà nữa.”

“Được,” con nhím đáp cộc lốc, nhìn hai mẹ con dò xét từ đầu đến chân. “Nhưng đợi đã. Bốt của các cô dưới chuẩn rồi. Địa hình ở đây khá là hiểm trở. Trước tiên các cô phải có bốt điểu hành thật xịn cái đã.”

“Nhưng chúng tôi đào đâu ra bốt điểu hành?” Mẹ Răng To buồn bã nói.

“Tôi sẽ cấp cho các cô những đôi bốt quân đội tiêu chuẩn,” con nhím bảo, “NẾU các cô cho tôi thấy các cô có thể vừa đánh răng, vừa điểu hành.”

Con nhím xoay phắt gót giày rồi bắt đầu duỗi chân thẳng tung vừa cất bước diễu hành vừa biểu diễn động tác chải răng rất chuẩn xác.

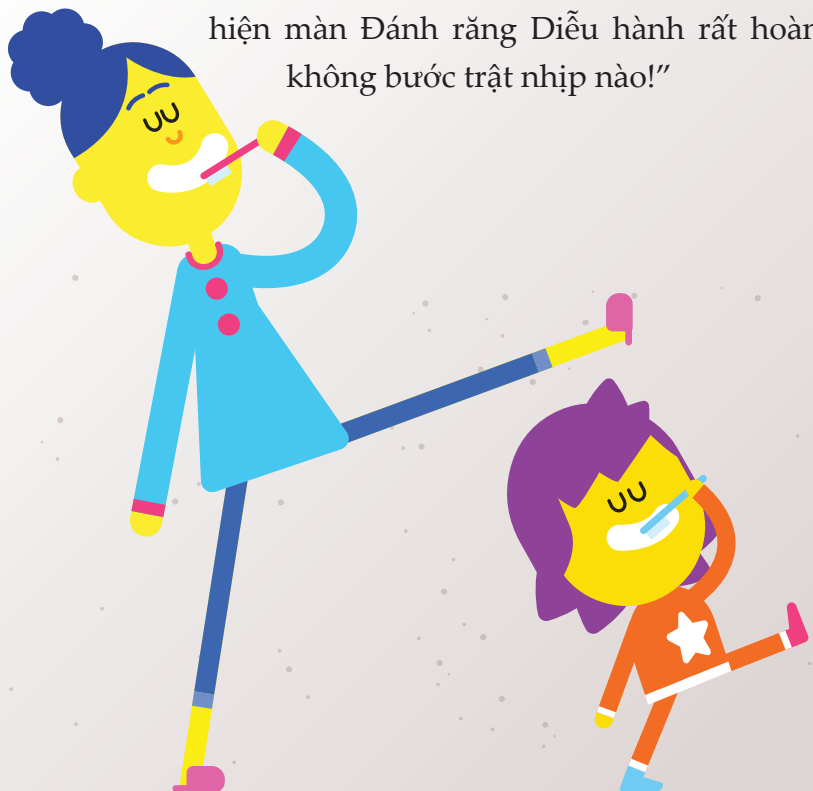
Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Rõ! Thừa sếp!” hai mẹ con cùng hô lên. “Sẵn sàng làm nhiệm vụ.”

“OK, lập thành phân đội,” con nhím ra lệnh. “Bắt đầu màn Đánh răng Diễu hành nào.”

Đội đã... Các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng tham gia màn Đánh răng Diễu hành cùng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nào.

“Phân đội làm tốt lắm!” con nhím khen. “Các cô đã thực hiện màn Đánh răng Diễu hành rất hoàn hảo và không bước trật nhịp nào!”

Nó quay vào sục sạo chiếc tủ đựng quân trang, vài giây sau, nó trở ra với hai đôi boots. “Đây! Mang chúng vào rồi theo tôi.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ xỏ boots vào rồi nhanh nhẹn bước đều sau con nhím.

“Trái. Phải. Trái, phải, trái,” con nhím hô lên lúc họ bước đều lên cầu thang.

“Mẹ nghĩ mình sẽ nhìn thấy gì khi bước ra ngoài?” Răng Nhỏ thở dốc vì hụt hơi.

“Mẹ chẳng biết nữa,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng sau cái thác nước này, hi vọng là mẹ con mình sẽ được đến một nơi khô ráo, đẹp đẽ.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào ngày mai nhé...

RONG RUỒI TRÊN THẢO NGUYÊN

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ điểu hành dọc theo đường hầm trên đôi bốt quân đội mới toanh, còn con nhím luôn miệng hô hiệu lệnh đằng sau.

“Trái. Phải. Trái, phải, trái,” con nhím rống oang oang trong lúc họ sải bước lên những bậc cầu thang tường chừng dài vô tận.

Khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cảm thấy mình không thể bước thêm được nữa, hai mẹ con chợt nhận ra mình đang đứng trước một ngõ cụt.

“Ồ, chúng ta bị mắc kẹt rồi hả?” Mẹ Răng To hỏi.

“Tầm bậy!” con nhím quát và ấn cùi chỏ vào một cái nút màu đỏ to tướng trên tường.

Một tiếng ù rõ to vang lên, trần nhà trượt về phía sau để lộ ra một khoảng trời xanh ngắt và chói chang bên trên.

Mẹ Răng To, Con Răng Nhỏ và con nhím bước ra khỏi đường hầm.

“Giờ ta lại ở đâu thế này?” Răng Nhỏ hỏi, mắt hấp háy vì nắng chói.

“Không có thì giờ hỏi vớ vẩn đâu,” con nhím giục giã. “Phân đội, nằm rạp xuống đất. Nhanh, nhanh, nhanh nào!”

Răng Nhỏ nằm mọp xuống. Mẹ Răng To nằm mọp xuống. Con nhím cũng thế.

Tiếng rầm rầm từ phía xa mỗi lúc một gần hơn và lớn hơn. Nghe như thể một đàn...

“U-G-O đấy!” con nhím thét lên đầy kinh hãi. “Những vật thể phi nước đại không xác định! Trờ về vị trí. Bảo vệ căn cứ!” nó kêu thất thanh và chạy một mạch về phía đường hầm, bỏ Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lại phía sau.

Tức thì, một bầy ngựa ăn vận bắt mắt lao vút qua, vừa hí vang vừa hất tung bờm. Chúng đang mang những bộ đồ thể thao đầy màu sắc, những băng đeo trán lánh lánh và những đôi giày thể thao rất hợp mốt.

Một con trong bầy đi nước kiệu tới gần Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ.

“Các cậu là ai thế?” Răng Nhỏ hỏi.

“Nhập bọn đi, người ơi. Tôi đang chạy bộ” cô ngựa nói rồi chạy nước kiệu vòng quanh hai mẹ con. “Chúng tôi là nhóm chạy bộ địa phương, đang chạy cho vui đấy. Chạy trên thảo nguyên này là trải nghiệm tuyệt nhất trần đời.”

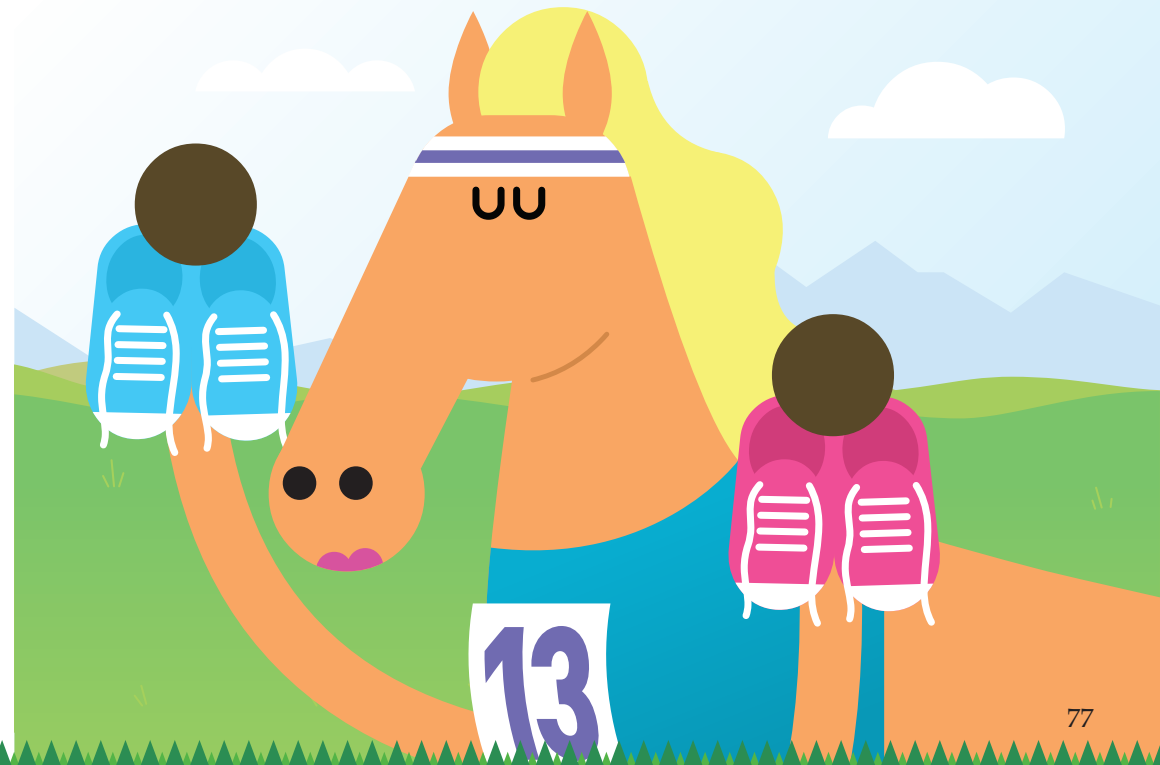
“Mình tham gia nha, Mẹ Răng To?” Răng Nhỏ năn nỉ. “Tham gia đi màààà?”

“Ừ, được. Miễn là việc này đưa chúng ta về nhà,” Mẹ Răng To gật đầu một cách miễn cưỡng.

“Hẳn rồi,” cô ngựa mỉm cười. “Nhưng không chạy với mấy đôi bột hời hợt đó đâu!” cô ngựa hếch mũi về kinh tởm.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn xuống đôi bột quân đội thô kệch mà con nhím đã đưa cho họ.

Cô ngựa hất dài bờm rồi lục chiếc túi đeo bên yên lấy ra hai đôi giày thể thao, một đôi màu hồng và một đôi màu xanh.

“Các cô có thể nhận những đôi giày thể thao tuyệt đẹp này,” cô ngựa nói và khịt mũi, “Nhưng CHỈ KHI khởi động xong xuôi đã. Tôi muốn thấy các cô giãn gân giãn cốt trong lúc đánh răng. Nếu các cô nghĩ mình làm được thì hãy kêu A-OOGA nào!”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“A-OOGAAAAA!” cả hai mẹ con cùng cười vang.

“Tuyệt,” cô ngựa nói và làm động tác căng chân sát đất. “Có cảm giác nóng rồi đấy. Bắt đầu màn Đánh răng Căng cơ đi nào.”

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Căng cơ với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi ta tiếp tục với câu chuyện nhỉ?

“Tốt lắm!” cô ngựa tán thưởng khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã hoàn thành trò Đánh răng Căng cơ. “Các cô đánh răng cực kì hoàn hảo, và sau khi đã giãn gân giãn cốt làm nóng người xong xuôi, các cô đã sẵn sàng cho cuộc chạy bộ rồi đấy. Cứ giữ lấy mấy đôi giày nhé. Chúng sẽ giúp các cô phóng vèo về nhà.”

“Tuyệt quá! Cảm ơn nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ reo lên.

“Giờ thì tôi phải trở lại với đội chạy của mình đây,” cô ngựa nói. “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vẫy tay chào lúc cô ngựa sai nước kiệu phóng đi.

“Giờ thì mình đi hướng nào nhỉ?” Răng Nhỏ hỏi khi hai mẹ con bắt gặp một biển chỉ đường ngay giữa thảo nguyên. Phía Tây là núi, còn phía Đông là biển.

“Hay là ra biển?” Mẹ Răng To nói. “Nếu gặp may, biết đâu lại tìm được một con tàu chở mẹ con mình về nhà.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 14

LUẬT TRÊN ĐẠI TÂY DƯƠNG

Mang giày thể thao mới, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sải bước chạy hồi lâu, bỏ lại thảo nguyên phía sau và tiến về hướng biển.

“May mà chúng ta đã làm tắt cả những động tác giãn gân cốt đó,” Mẹ Răng To vừa nói vừa thở hổn hển và dừng lại để lấy hơi.

“Nhìn kia!” Răng Nhỏ hét toáng lên, tay chỉ về đằng xa. “Nó kia rồi. Biển đó!”

“Mẹ nghĩ chúng ta đã ra đến Đại Tây Dương!” Mẹ Răng To nói trong lúc mê mẩn ngắm nhìn. Những chiếc thuyền đánh cá bập bênh trong một bến tàu nhỏ và được cột vào bờ kè bằng những sợi dây thừng cuộn gọn. “Nếu vượt qua Đại Tây Dương thì đường về nhà không còn xa nữa. Nhanh lên nào!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ hăng hái rảo bước về phía bờ biển.

“Con sẽ thắng mẹ cho mà xem,” Răng Nhỏ vừa nói vừa chạy về phía bờ kè.

“Oái!” Răng Nhỏ khóc thét vì vấp phải một sợi dây thừng và bị hất lên không trung trước khi rơi BỊCH xuống cạnh một chiếc thuyền cũ màu đỏ trắng. “Ai lại để dây thừng ở đây cơ chứ?”

“Này đảng ấy! Các cô là thủy thủ đoàn mới của ta à?” một giọng nói trầm trầm cất lên. Xa, đứng trên con thuyền trong bộ áo mưa vải dầu trùm đầu màu vàng, là một con gấu xám cao lớn và có vẻ cáu kỉnh.

“Ồ, chắc không phải đâu,” Mẹ Răng To đáp. “Chúng tôi không phải ngư dân. Chúng tôi chỉ đang cố tìm đường về nhà thôi.”

“Ồi, gấu teddy kìa!” Răng Nhỏ thốt lên. “Mẹ con cháu sẽ là thủy thủ đoàn mới của bác!”

“Gấu teddy? Ta CHẢ PHẢI teddy nào hết,” con gấu gầm gừ dọa nạt. “Ta là Thuyền trưởng!”

“Thì Thuyền trưởng vậy,” Răng Nhỏ vui vẻ đáp, nhảy bổ lên thuyền rồi sà vào vòng tay lông lá của vị Thuyền trưởng.

“Ồ ồ,” vị Thuyền trưởng xuýt xoa, nét mặt hung tợn chợt tan biến vì ông đang đỏ mặt ngượng ngùng. “Thủy thủ bé bỏng đầu tiên của ta đây rồi!”

“Đội đã,” Mẹ Răng To nói, vẻ lo lắng. “Chúng ta thậm chí còn chưa biết thuyền sẽ dong buồm về đâu mà.”

Nét mặt vị Thuyền trưởng bỗng sa sầm vì lo lắng lúc ông chỉ ra phía biển.

“Thủy thủ đoàn nghe đây,” ông ta hạ giọng đầy vẻ hăm dọa. “Chúng ta sẽ băng qua Đại Tây Dương. Nhưng trước hết các cô phải cho Thuyền trưởng của mình thấy là các cô biết tuân thủ mệnh lệnh. Hãy chào ta theo kiểu sĩ quan trong lúc đánh răng xem nào, nếu không... tất cả chúng ta sẽ mất tích trên biển đấy!”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Nhất trí, Thuyền trưởng Teddy ạ!” Mẹ Răng To nói.

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không đem bàn chải và kem đánh răng ra tập đứng chào kiểu sĩ quan trong lúc đánh răng cùng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta tiếp tục theo dõi cuộc phiêu lưu của họ nhỉ?

“Tốt lắm, những con sói biển của ta!” Thuyền trưởng vỗ tay khi thấy Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã làm xong màn Đứng chào và Đánh răng. “Các cô cười đâu ra đấy, và các cô chào Thuyền trưởng của mình hết như những chú sói biển lão luyện. Giờ thì lên tàu đi, ta sẽ đưa các cô vượt biển.”

“Hết sảy!! Cảm ơn bác,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ríu rít cảm ơn.

“Không có chi,” vị Thuyền trưởng đáp. “Giờ thì cầm lấy áo phao nào, và đừng quên bàn chải đấy. Ta quản tàu rất nghiêm, nên ai cũng phải đánh răng mỗi tối trước khi đi ngủ.”

Thuyền nhổ neo, dây thừng được tháo ra, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cắt dây buộc và Thuyền trưởng lái tàu rời khỏi bến cảng, tiến về khơi xa.

Những đám mây đen trối đã tụ lại phía chân trời lúc tàu nổ máy, rồi chúng vùn vủ phủ kín cả bầu trời.

“Ừm, thưa Thuyền trưởng,” Mẹ Răng To cất lời, lông mày nhíu lại vì lo âu. “Tôi không muốn làm ngài lo nhưng hình như chúng ta đang tiến thẳng vào một cơn bão.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 15

BI BẮT TẠI VỊNH BISCAY

Khi bão tố bập bùng trào dâng tứ phía, chiếc thuyền đánh cá chở Mẹ Răng To, Con Răng Nhỏ và vị thuyền trưởng băng qua Đại Tây Dương liên tục lộn nhào trên những con sóng dữ.

“Xem chừng bão còn lâu mới tan,” Mẹ Răng To căng thẳng nói.

Đúng lúc ấy, một đợt sóng khổng lồ cao như tòa nhà chọc trời, bự cỡ mười chiếc xe buýt dâng lên trước mặt họ. Nó bổ nhào xuống và nhấn chìm chiếc thuyền nhỏ dưới làn nước tối đen.

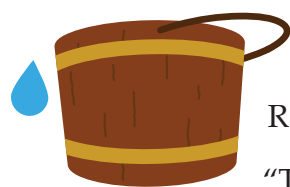
“Chúng ta chìmmmmmm mất thôi!” Răng Nhỏ khóc thét. Thế rồi mọi thứ bỗng tối như bưng.

Khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ tỉnh lại thì trời đã sáng, cả hai bị trôi nghiêng vào nhau trên bong của một chiếc tàu rộng thênh thang. Chẳng thấy tăm hơi vị thuyền trưởng đâu cả. Trên không, mặt trời tỏa nắng chói chang. Một lá cờ hải tặc đen kịt phất phơ trên đỉnh cột buồm.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đảo dác ngó quanh. Một bầy chó hoang trông không mấy thân thiện đang đứng quây xung quanh họ. Một chú chó bull với cơ bắp cuồn cuộn đầu bịt khăn hải tặc đang hằm hè dọa nạt họ; một chú chó săn spaniel cổ quần khăn đỏ chấm bi trắng cảm nhều đầy nước dãi; và một chú chó Chihuahua đeo băng bịt mắt tự thân cười khẩy vu vơ. Dẫn đầu cả bầy là một chú chó poodle màu trắng trông rất bậm trợn với chiếc mũ cướp biển trên đầu và một chiếc móc câu vàng trên chót móng.

“Dậy, dậy mau lũ vịt cạn kia!” poodle hải tặc gầm gừ rồi hắt một xô nước lên người Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ.

“Ta đang ở đâu thế này?” Mẹ Răng To hỏi, người ướt như chuột lột và run lẩy bẩy vì lạnh. “Và thuyền trưởng của ta nữa?”

“Bọn ta bắt được thuyền của các người trên vịnh Biscay. Thật xúi quẩy là đã để sống mất tay thuyền trưởng, nhưng giờ hai người đã trở thành tù binh trên tàu hải tặc Labrador Đen rồi!” poodle hải tặc tuyên bố.

Cầu đoàn thủy thủ sửa ra những tràng cười khanh khách.

“Thả bọn ta ra, mấy tên chó lai kia!” Mẹ Răng To can đảm hét lên.

“Chó lai ư?” poodle hải tặc nạt nộ rồi nở nụ cười nham hiểm, mắt liếc sang đồng bọn hải tặc. “Phải, bọn ta CHÍNH LÀ chó lai đấy! Nòi giống cũng chẳng hiền hách gì cho cam!”

Băng cầu hải tặc lại phá lên cười.

“IM NGAY!” poodle hải tặc quát, tuốt ngay thanh đoản kiếm bụi giắt nơi thắt lưng ra và chĩa thẳng về phía Mẹ Răng To. “Thả các người ra ư? Tại sao ta lại phải làm thế nhỉ?”

“Vì bọn ta đang bị lạc,” Mẹ Răng To đáp, giọng đầy hi vọng.

“Mà người lại trông giống một chú cún bông đáng yêu có thể giúp bọn ta,” Răng Nhỏ nói chen vào.

Cầu đoàn thủy thủ càng cười lớn hơn, nhưng poodle hải tặc chẳng thấy việc đó có gì hay ho. Thân hình nhỏ thó đầy lông lá của hắn run lên vì giận.

“ĐỦ RỒI!” hắn gầm lên. “Các người thích mua vui cho thủy thủ đoàn của ta quá nhỉ? Thế thì hãy mua vui bằng trò Đánh răng Hải Tặc xịn xò nhất của các người đi, sau đó các người có thể nhập băng với bọn ta.”

Hắn tháo cái móc câu nơi chót móng và thay bằng một chiếc bàn chải đánh răng. “Mấy dải băng bịt mắt trông sẽ hay ho ra trò đây,” hắn nói thêm.

Chú chó Chihuahua đeo băng bịt mắt hăng hái gật đầu lia lịa.

“Để làm trò Đánh răng Hải tặc, các người phải bịt một bên mắt trong suốt hai phút đánh răng đấy,” poodle hải tặc ra lệnh.

“Sau đó các người sẽ đưa bọn ta tới đất liền chứ?” Mẹ Răng To hỏi.

“Hắn rồi,” poodle hải tặc đáp.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Xuất chiêu Đánh răng Hải Tặc thôi nào!” cả hai reo ầm lên.

Đội đã... các em đã đánh răng chưa nhỉ? Mau lấy bàn chải và kem đánh răng rồi cùng luyện màn Đánh răng Hải tặc cùng Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp cuộc phiêu lưu của họ nhé?

“Et voila!” poodle hải tặc tán dương Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sau khi hai mẹ con đã hoàn thành trò Đánh răng Hải tặc. “Các người

đã có nụ cười tỏa nắng của hải tặc thực thụ, và các người cũng bịt mắt rất điệu nghệ trong lúc đánh răng nữa. Hãy nhập băng với bọn ta, và hãy coi những dải băng bịt mắt này là phần thưởng danh dự.”

“Cảm ơn,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đáp rồi kéo dải băng bịt mắt như hải tặc thứ thiệt.

Poodle hải tặc hơi khò xuống. “Còn bây giờ,” hắn bảo, “Hãy căng buồm chính lên và rời khỏi đây thôi!”

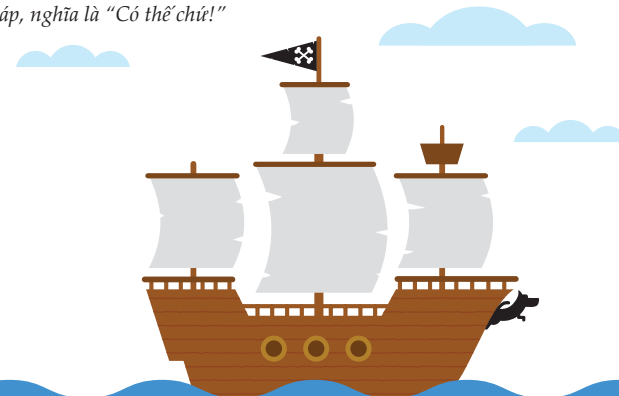
Thủy thủ đoàn bắt tay vào việc, tắt bật sửa soạn cho chiếc Labrador Đen bước vào hải trình kế tiếp.

“Mẹ có biết mình sắp đi đâu không?” Lâu sau, Răng Nhỏ thì thầm khi poodle hải tặc đã quay lưng đi.

“Chịu thôi,” Mẹ Răng To khẽ đáp. “Nhưng mẹ biết là chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chiếc tàu này.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

(*) Tiếng Pháp, nghĩa là “Có thể chứ!”

Chương 16

NƯỚC Ý XINH ĐẸP

Thủy thủ đoàn của tàu hải tặc Labrador Đen đang trong tâm trạng phấn khích sau chuyến hải trình dài đằng đẵng. Họ ghé vào một hải cảng và lúc này dưới boong tàu, cả bọn đang nhảy múa, ngâm nga điệu hò kéo thuyền xưa cũ. Vì mãi hát ông ổng bằng chất giọng khàn đặc, họ chẳng nhận ra Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã nhẹ nhàng linh ra ngoài.

“Nhìn kìa Răng Nhỏ!” Mẹ Răng To hồ hởi reo lên, chỉ tay về phía cảng. “Cuối cùng cũng thấy đất liền. Cơ hội để mẹ con mình bỏ trốn đây rồi. Nhanh nào! Đi thôi.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ rón rén đi trên tấm ván cầu, thận trọng để không đánh động đám hải tặc ở boong dưới. Vừa đặt chân lên bờ, hai mẹ con liền chạy biến vào thị trấn.

“Ôi, con bị say đất rồi,” Răng Nhỏ meo máo lúc hai mẹ con rũ rượi trào lên ngọn đồi dẫn vào thị trấn.

“Mẹ biết, mẹ cũng kiệt sức rồi,” Mẹ Răng To tán thành và thở hỗn hển. “Nhưng kiểu gì cũng vẫn tốt hơn là kẹt trên biển với đám hải tặc ấy!”

Một hồi còi và động cơ nổ rầm rầm thành linh vang lên khi một đoàn xe máy moped phóng qua. Những chiếc mô tô nhỏ có bàn đạp lướt thật nhanh và dễ dàng qua những con phố nhỏ hẹp, ngoằn ngoèo, để lại một lớp bụi trên người Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ.

“Nếu có một chiếc moped thì chúng ta có thể về nhà đấy!” Răng Nhỏ ho húng hắng.

“Nhưng biết tìm đâu ra một chiếc bây giờ?” Mẹ Răng To hỏi.

“Nhìn kia!” Răng Nhỏ reo lên. “Kia kia!”

Dưới một cây cầu cũ kĩ là một căn xưởng treo biển Sửa xe moped.

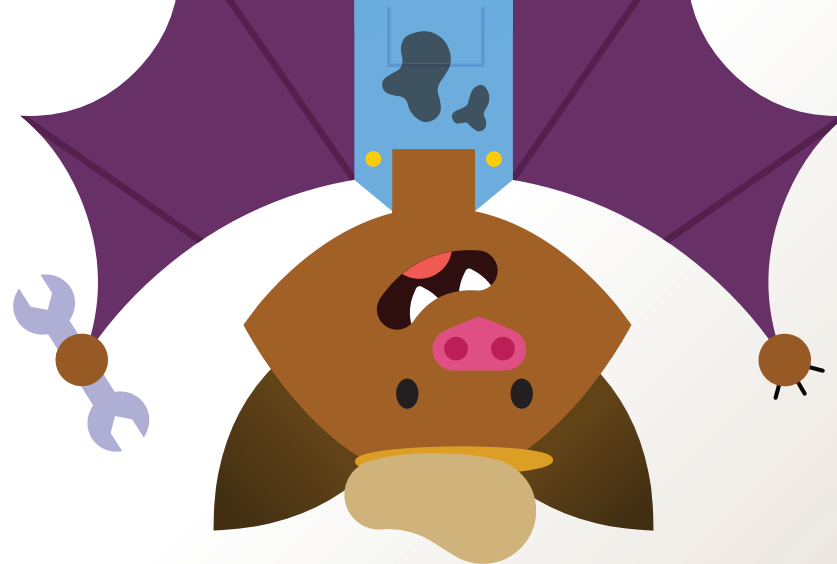

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ chạy vội về phía đó và gõ cửa.

“Xin chào!” Răng Nhỏ gọi lớn và nhòm vào trong, nhưng không nghe thấy ai trả lời.

“Thôi, cứ vào đi,” Răng Nhỏ can đảm nói.

Bên trong xưởng rất tối và u ám.

“Ciao*! Hoan nghênh quý khách,” một giọng nói ồ ồ cất lên từ bóng tối khiến Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ giật bắn người.

Một con dơi to sụ hiện ra trước mặt họ, nó đang treo ngược mình dưới gầm chiếc xe mà nó đang sửa chữa.

“Các quý cô muốn mong tôi chữa sửa chiếc moped à?” con dơi mỉm cười hỏi.

“Chúng tôi chẳng có chiếc moped nào cả,” Mẹ Răng To đáp. “Nhưng chúng tôi rất muốn có một cái để đi về nhà.”

“Mama Mia**! Không có xe moped ư?” con dơi kêu lên, nó kinh ngạc tới nỗi tuột tay và rơi thẳng xuống sàn nhà. “Nhưng dân Ý ai cũng có một chiếc moped mà. Tôi có thể cho các cô mượn xe của tôi.”

“Ông chịu cho chúng tôi mượn ư?”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đồng thanh hỏi, không thể tin mình lại may mắn đến thế. “Nhưng nó sẽ đưa chúng tôi về nhà chứ?”

(*) Tiếng Ý, nghĩa là “Xin chào”

(**) Tiếng Ý, nghĩa là “Ôi trời”

“Si*, dĩ nhiên rồi!” Con doi đáp. “Nhưng tôi xin nhắc trước là đường xá ở đây hẹp như sợi mì ống Mama ấy. Vì thế, trước hết các cô phải chứng minh rằng mình có thể lái xe an toàn bằng cách đánh răng trong khi kẹp khuỷu tay sát nách. Như thế này này.”

Con doi gập đôi cánh lại và ép chúng thật sát vào hai bên cơ thể lông lá của nó. “Làm được thế thì các cô có thể lấy chiếc moped của tôi. Capiche?***”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ.

Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Capiche!” hai mẹ con đồng thanh trả lời và vỗ tay thích thú.

“OK!” con doi nói. “Cùng diễn một cái trò Đánh răng Ép khuỷu tay nào.”

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì hãy mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng chơi trò Đánh răng Ép khuỷu tay với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp cuộc phiêu lưu của họ nhé?

(*) Tiếng Ý, nghĩa là “Vâng”

(**) Tiếng Ý, nghĩa là “Hiểu chưa” hoặc “Hiểu rồi”

“Eccelente!***” con doi thốt lên. “Các cô đã ép chặt khuỷu tay thật siêu suốt hai phút! Nào, giờ thì cứ việc lấy chiếc moped của tôi làm phần thưởng đi.”

“Cảm ơn nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vui vẻ nói rồi nhảy lên chiếc moped và từ biệt con doi.

“Ồn trời, thế là mình khỏi phải đi bộ nữa rồi,” Răng Nhỏ nói, quay đầu ngó phía sau khi chiếc moped phi lên đồi. “Giờ mình đi đâu tiếp hả Mẹ Răng To?”

Mẹ Răng To liếc nhìn biển chỉ đường dọc lối đi.

“Hay ta cứ đi thẳng đường này về phía Bắc xem sao nhỉ?” Mẹ Răng To đề nghị. “Nếu may mắn, mẹ con mình sẽ sớm về đến nhà thôi.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

(*) Tiếng Ý, nghĩa là “Xuất sắc”

NA UY HAY ĐƯỜNG CAO TỐC

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ phóng vèo vèo trên chiếc moped, rồi xa thị trấn hải cảng bé nhỏ của Ý và anh bạn dơi.

BRÙM, BRÙM, BRÙM, động cơ kêu rồ rồ cả chặng đường.

Sau khi rong ruổi suốt một ngày một đêm, hai mẹ con thấy mình đang ở cao tuốt luốt trên những ngọn núi. Những cây thông xếp hàng dài trên những con đường băng giá, họ phóng xe trong mưa, gió và...

“Tuyệt!” Răng Nhỏ reo lên khi những bông tuyết khổng lồ bắt đầu trút từ trên trời xuống.

Chẳng bao lâu sau, tuyết trở nên dày, rơi nhanh và nặng hạt hơn.

“Trời lẠẠẠẠ cóóóóó rồi,” Mẹ Răng To run rẩy trong lúc chặt vật điều khiển chiếc moped xuyên qua làn tuyết. “Mẹ con mình chẳng sửa soạn gì cho thời tiết băng giá cả.”

“Con biết,” Răng Nhỏ nói. “Mà đường lại quá trơn để đi xe moped.”

Đúng lúc ấy, một tiếng UỖNH vang lên từ đỉnh núi. Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn lên, vừa kịp trông thấy một con thú lông lá tựa tựa con hươu, cặp sừng của nó lướt qua những rặng thông thật tài tình.

“Nhìn kia. Con nghĩ đó là một chú tuần lộc,” Răng Nhỏ nói. “Chào đấng ấy!”

Con tuần lộc cúi đầu chào rồi chuẩn bị cho một cú nhảy. HẤP! Nó lao lên không để thực hiện một cú lướt cực kì nguy hiểm trước khi đáp xuống đất bằng một cái nhún gối nhẹ nhàng trên triền dốc.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ấn tượng đến nỗi không nhận ra một đồng tuyết khổng lồ đang chắn đường họ.

“Á á á,” hai mẹ con kêu thất thanh khi chiếc moped đâm sầm vào đồng tuyết và hất văng cả hai. Họ không bị thương nhưng rõ ràng chiếc moped không thể chạy được nữa.

Tức thì, con tuần lộc hiện ra từ rặng cây và trượt thẳng về phía họ với tốc độ chóng mặt. Trong nháy mắt, nó thực hiện một khúc cua rất gắt và đổ khựng lại, khiến từ đầu đến chân hai mẹ con phủ đầy tuyết.

“Chà chà, điệu nghệ quá!” Răng Nhỏ vỗ tay. “Dạy chúng tôi với,” Răng Nhỏ năn nỉ. “Để chúng tôi trượt tuyết về nhà.”

“Hừm,” con tuần lộc nói và nhòm họ từ đầu đến chân. “Nhưng tôi chưa từng dạy người tuyết bao giờ.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn nhau rồi phá lên cười. Khắp người hai mẹ con phủ đầy tuyết và trông họ CHẴNG KHÁC NÀO người tuyết thứ thiệt cả.

“Bọn tôi không phải người tuyết, gốc ạ,” hai mẹ con vừa nói vừa giữ quần áo để tuyết rơi hết.

“Được,” con tuần lộc khúc khích cười. “Nếu vậy tôi sẽ dạy các cậu cách trượt. Và NẾU các cậu vượt qua bài kiểm tra trượt tuyết của tôi, các cậu sẽ nhận được ván trượt cho người mới bắt đầu.”

“Thế thì tuyệt quá,” Mẹ Răng To thốt lên. “Bọn tôi sẽ phải làm gì?”

“À, đầu tiên các cậu phải học cách Đánh răng Trượt tuyết đã” con tuần lộc đáp. “Bài số 1. Cúi xuống. Rướn người. Cong hông lên. Rồi vươn hai cánh tay về phía trước. Sẵn sàng rồi chứ?”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Thực hiện trò Đánh răng Trượt tuyết này thôi!” họ reo lên.

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Trượt tuyết với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp chuyến phiêu lưu của họ nhỉ?

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ uốn gối, rướn người, cong hông và đánh răng trong suốt hai phút. Sau khi thực hiện xong, hai mẹ con quay sang con tuần lộc và nở nụ cười tươi rói.

“Động tác đáng yêu lắm các bạn ạ!” con tuần lộc vui vẻ nhận xét. “Đó là một trong những màn Đánh răng Trượt tuyết hay nhất mà tôi từng chiêm ngưỡng. Giờ thì hãy lấy những tấm ván trượt này và đi đi.”

“Cảm ơn nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nói rồi nhận lấy cặp ván trượt mới keng từ chú tuần lộc. “Bọn tôi đi đây.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ buộc ván trượt, vẫy tay tạm biệt con tuần lộc và trượt xuống ngọn núi tuyết.

“Mẹ có biết mình sắp đi đâu không?”

Răng Nhỏ hỏi sau khi hai mẹ con tạm dừng để nghỉ giải lao.

“O... Mẹ chẳng rõ nữa,” Mẹ Răng To đáp rồi nhìn xung quanh. “Tấm biển chỉ đường kia viết gì thế nhỉ?” Cô chỉ tay vào một chiếc biển bị tuyết che lấp một nửa.

“Mẹ Răng To...?” Răng Nhỏ bồn chồn nói trong lúc phúi tuyết khỏi tấm biển. “Nó viết chúng ta đang tiến vào Bắc Cực!!”

“Bắc Cực? Ồi không!” Mẹ Răng To kêu lên. “Thế thì còn lâu mới về đến nhà.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 18

ĐẶT CHÂN TỚI BẮC CỰC

Sau khi từ giã con tuần lộc, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ thấy mình càng lúc càng trượt nhanh hơn về phía Bắc cực.

“Hình như bọn mình lại lao ra biển hay sao ấy Mẹ Răng To ạ.” Răng Nhỏ hét lên để át đi tiếng VÙ VÙ của ván trượt. “Và kia có phải là những núi băng trên biển không?”

Trước khi Mẹ Răng To kịp trả lời, một tiếng CRẮC kinh hồn vang lên, rồi ROỆT. Nền băng trước mặt họ vỡ ra và rơi BÔM xuống biển, suýt va vào một con hải cẩu đội mũ bơi màu đỏ đang nhấp nhô dưới nước.

“Ồi, xin lỗi nhé!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa đồng thanh kêu lên vừa nhòem qua mép nước. “Có phải tại chúng tôi không?”

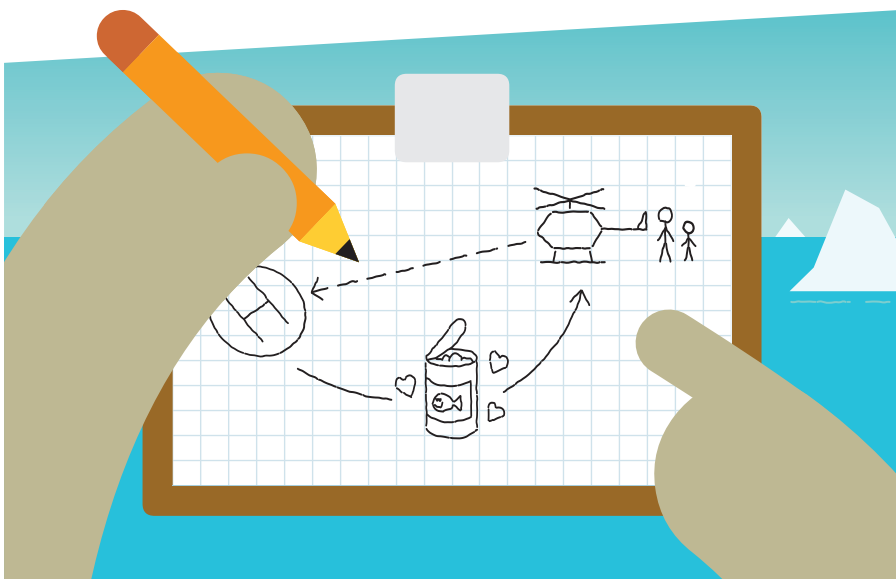
Con hải cẩu nhô đầu khỏi mặt nước, tay nắm chặt một tấm bảng kẹp và một cây bút.

“Trái đất nóng lên là lỗi của tất cả mọi người, nhưng đừng lo,” nó nói và lê chân về phía họ. “Sĩ quan Khoa học Hải cẩu có thể giải quyết bất cứ vấn đề gì.”

“Hay quá,” Mẹ Răng To nói. “Anh sẽ giải quyết chuyện này giúp chúng tôi chứ? Làm thế nào để bọn tôi ra khỏi núi băng này bây giờ?”

Con hải cẩu nhìn quanh. Tầng băng mà hai mẹ con đang đứng đã bị nứt ra từ nền băng lục địa và giờ họ đang trôi ra biển.

“Hừm, để xem,” hải cẩu nói. Nó lấy sổ tay và bút chì ra rồi bắt đầu hí hoáy viết. “Tính thử nào... hai con người, một trực thăng tiếp tế. Nhưng KHÔNG có chút đồ tiếp tế nào! Hừm.”

Con hải cẩu gãi đầu suy nghĩ. Rồi mắt nó bừng sáng.

“Có cách rồi!” nó hoan hỉ kêu lên. “Hai người lái trực thăng tiếp tế rời khỏi núi băng đến điểm tiếp tế, để người khác chở đồ tiếp tế ngon lành về cho tôi!”

“Nghe tuyệt đấy!” Răng Nhỏ reo lên. “Nhưng trực thăng nào cơ?”

“Kia kìa,” con hải cẩu đáp. Nó chỉ tay về phía một chiếc trực thăng lớn màu đỏ tươi đang đỗ phía sau bãi tuyết.

“Tuyệt!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ reo mừng.

“Nhưng đợi đã,” con hải cẩu nghiêm nghị nói. “Trước khi các cô lấy trực thăng của tôi, các cô phải vượt qua bài kiểm tra phối hợp này đã. Nếu các cô chứng minh được mình có thể vừa vỗ vào đầu vừa đánh răng thì các cô được phép lái nó.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Để ợt, Sĩ quan Khoa học Hải cẩu ạ,” hai mẹ con nói rồi nhảy cẫng lên vì háo hức.

“OK đề bài rồi nhé, thực hiện màn Vỗ đầu và Đánh răng đi,” con hải cầu nói. Trong nháy mắt, nó đã đưa kem đánh răng và bàn chải để hai mẹ con có thể bắt đầu.

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng chơi trò Vỗ đầu và Đánh răng với Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp chuyến phiêu lưu của họ nhỉ?

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa vỗ vỗ đầu vừa đánh răng trong suốt hai phút. Khi đã xong xuôi, hai mẹ con quay sang con hải cầu và nở nụ cười thật rạng rỡ.

“Rất, rất ấn tượng,” con hải cầu nhận xét.
“Phần thưởng đây, các cô hãy lái trực thăng của tôi đến đảo tiếp tế, sau đó tiếp tục lên đường về nhà.”

“Cảm ơn Sĩ quan Khoa học Hải cầu nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vui vẻ đáp lời.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ từ biệt hải cầu rồi phóng nhanh qua núi băng mà vẫn thận trọng để không bị trượt trên bề mặt trơn láng. Vừa tới gần chiếc trực thăng, họ đã trèo ngay lên buồng lái và thắt dây an toàn, sẵn sàng cất cánh.

Mẹ Răng To khởi động máy, cánh quạt bắt đầu chuyển động và quay VÙ VÙ mỗi lúc một nhanh cho đến khi chiếc trực thăng bay lên khỏi mặt đất.

“Mẹ tài quá, Mẹ Răng To ạ,” Răng Nhỏ mừng rỡ. “Giờ thì đảo tiếp tế nằm ở hướng nào đây?”

“Xem bản đồ cái đã,” Mẹ Răng To nói. “Hừm, có vẻ chúng ta sẽ phải bay qua sa mạc băng kia.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

KHÁM PHÁ CỒN CÁT

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lái chiếc trực thăng bay khỏi Bắc cực và hướng về phía sa mạc.

Họ bay qua những ngọn đồi và cánh đồng xanh mướt, mắt tìm kiếm đảo tiếp tế. Dần dần, cảnh vật bên dưới họ mỗi lúc một khô khốc và bụi bặm. Họ đang tiến rất gần.

“Nhìn kia,” Răng Nhỏ vừa hét tướng lên để át tiếng ù ù ù phát ra từ cánh quạt trực thăng, vừa thăm dò nền đất bên dưới. “Kia hẳn là bãi đáp trực thăng.”

Đúng thế, một chữ H to màu đỏ được sơn trên sàn cát, bao quanh bởi những đụn cát dài hàng dặm. Những con cáo sa mạc nhón nháo quanh đó, hít hải bốc xếp hàng tiếp tế.

“Con nói đúng đó Răng Nhỏ,” Mẹ Răng To reo lên. “Hãy đáp xuống và hỏi đám cáo xem chúng có thể giúp mẹ con ta về nhà không nào.”

Chiếc trực thăng hạ cánh, tạo ra một đám mây cát khổng lồ trong không khí khiến những con cáo nhỏ xúu cuống cuống tìm chỗ nấp.

“Ồi không! Đừng trốn mà,” Răng Nhỏ van nài. “Quay lại đi!”

Nhưng đã quá muộn. Cả đám cáo đã biến mất, hồi hải lao xuống những tổ cáo tí hìn trên cát.

“Giờ thì tính sao?” Răng Nhỏ nói, suýt bật khóc. “Ai sẽ giúp chúng ta đây?”

Mẹ Răng To ngó quanh. Chẳng có gì ngoài cát, cát và cát.

“Chắc mẹ con mình phải cuộc bộ thôi,” cô nói.

Họ đi, đi mãi, nhưng chẳng bao lâu sau cả hai đã thấy nóng bức, khát khô cổ và mệt mỏi.

“Con... mệt... quá,” Răng Nhỏ hỏn hển.

“Mẹ cũng thế,” Mẹ Răng To vừa đáp vừa lấy tay lau mồ hôi trán. “Mình phải nghỉ ngơi thôi!”

“Ngồi lên cái sofa đằng kia đi mẹ”, Răng Nhỏ gợi ý.

Thế nhưng ngay lúc họ đang nhìn thì chiếc sofa đã nhòa đi, lắ lư và đột ngột biến mất trước mắt họ. Thay vào đó là một con lạc đà trông đầy vẻ kinh ngạc.

“Đó chắc chắn không phải là sofa rồi!” Răng Nhỏ lúng túng nói.

“Là ảo ảnh đấy,” Mẹ Răng To vừa nói vừa dụi mắt.

“Do Dòng cát thời gian tạo ra,” con lạc đà thốt lên và đứng dậy. “CÁC CÔ làm quái gì ở đây thế? Làm gì có ma nào mò đến cái chốn này chứ!”

“À, nói ngắn gọn thì...” Mẹ Răng To bắt đầu giải thích.

“Chúng tôi đang cố về nhà,” Răng Nhỏ xen ngang.

“Các bạn của tôi ơi,” con lạc đà nói, giọng đầy cảm thông. “Xem ra các bạn phải bàn bạc với Hiền giả Âu-Âu rồi!”

“Hiền giả Ai-Ai á?” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đồng thanh hỏi lại.

“Không, Âu-Âu cơ,” con lạc đà nói. “Chỉ ngài mới có thể đưa các bạn về nhà. Các bạn phải tìm tới Điện Núi lửa, băng qua những cồn cát lún chôn vùi tất cả những kẻ đặt chân lên chúng!”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ thở gấp.

“Eo ôi, thế thì chúng tôi biết đến đó bằng cách nào?” Răng Nhỏ hỏi.

“Dĩ nhiên là bay rồi!” con lạc đà nói và nện mấy chiếc móng. Thế rồi, một chiếc thảm bay chọt hiện ra và lượn lơ trên không.

“Ôi! Thảm thần kìa!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sung sướng thốt lên.

“Đúng vậy, bạn tôi ạ. Và các bạn có thể lấy nó, nhưng trước tiên các bạn phải luyện cách điều khiển thảm bay trong lúc đánh răng đã,” con lạc đà nói. “Hãy chỉ tay về phía trước và quỳ một gối trong lúc đánh răng suốt hai phút xem nào.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Dễ như ăn kẹo!” hai mẹ con hò reo.

“Tuyệt diệu!” con lạc đà thốt lên. “Hãy luyện màn Đánh răng Bay lượn nào.”

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Bay lượn cùng Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp chuyến phiêu lưu của họ nhỉ?

“Ồn rồi, những niềm vui nhỏ bé trên sa mạc của tôi ạ. Giờ thì bay đi nào!” con lạc đà nói khi Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã hoàn thành trò Đánh răng Bay lượn.

“Cảm ơn nhé,” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ vừa hét lớn vừa leo lên thảm bay. “Tạm biệt!”

Chiếc thảm thần kì xuất phát và nhanh chóng vút cao lên không trung, để chú lạc đà lại phía sau.

“Mình sắp tới nơi chưa nhỉ?” Răng Nhỏ hỏi, cảm thấy hơi chán sau khi họ bay được một hồi lâu.

“Sắp rồi!” Mẹ Răng To đáp. “Con có thấy ngọn núi lửa đằng kia không? Đó hẳn là Điện Núi lửa của Hiền giả Âu-Âu. Hi vọng ông ấy đang đợi chúng ta.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ sẽ đến nơi nào kế tiếp trong chuyến phiêu lưu kỳ thú này nhỉ? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 20

TƯỜNG THÀNH GẤU TRÚC

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cười thầm thần bay vút trên sa mạc và tiến về phía Điện Núi lửa của Hiền giả Âu-Âu.

Chiếc thảm thần lướt đi như một con gió, liên tục tăng tốc cho đến khi họ tới được tường thành. Những bức tường chắn rất dày trải dài ngút tầm mắt.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhìn quanh. Ngoại trừ chiếc cổng lớn bằng kim loại trước mắt, dường như chẳng có lối vào nào khác.

Đột nhiên, một bàn móng vuốt to tướng đầy lông đen hiện ra, chắn trước mặt họ.

Cái bàn móng vuốt ấy nối liền với cánh tay bụi chằng đầy lông đen trên mình một con gấu trúc KHỔNG LỒ có bộ lông đen trắng đang đứng gác cổng.

Chẳng buồn nói một lời, gấu trúc điều chỉnh lại cặp kính râm, chỉnh tai nghe, khoanh tay trước ngực và lắc đầu với vẻ mặt biểu lộ rõ một điều: CẤM VÀO.

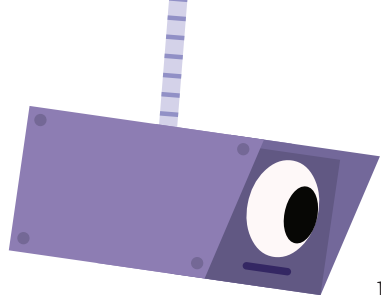
“Chúng tôi có cuộc hẹn khẩn với Hiền giả Âu-Âu,” Răng Nhỏ hào hứng nói rồi nhảy phóc khỏi thảm thần và phóng như bay về phía cánh cổng. “Xin hãy để bọn tôi đi qua.”

Con gấu trúc lẳng lặng vươn cánh tay vạm vỡ đen trũi của mình ra và búng Răng Nhỏ văng đi như một con kiến tí hon.

“Này, thôi đi!” Mẹ Răng To hét lên giận dữ. “Làm thế là không công bằng!”

“Chúng tôi cần gặp Hiền giả Âu-Âu,” Răng Nhỏ vẫn cố thuyết phục, lần này nói thật lớn tiếng. “LÀM ƠN. CHO. CHÚNG TÔI. QUA.”

Thế rồi, một tiếng ù ù phát ra khi camera an ninh sà xuống và xoay về phía họ. Một giọng nói vang lên qua bộ đàm.

“Có gì mà ồn ào thế?” giọng nói ấy hỏi, chất giọng nghe rất cổ xưa và uyên bác. Đó chính là Hiền giả Âu-Âu. “Anh có cư xử tử tế không đó, anh Trần?” hiền giả hỏi.

Con gấu trúc bẽn lẽn gật đầu trước khi camera an ninh tiến sát lại để thấy rõ hơn những người mới đến.

“Thì ra là Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ,” Hiền giả Âu-Âu tiếp tục. “Ta đang đợi bọn họ. Nào, anh Trần, anh còn chần chờ gì nữa? Hãy đưa ra thử thách, rồi cho họ lên tàu điện thôi.”

Ông Trần khẽ gật đầu.

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ngó qua sau cổng và thấy một chiếc xe điện sáng loáng dẫn đến Điện Núi lửa ngự trên đỉnh núi lửa sừng sững trên cao.

“Tuyệt vời! Xe điện kìa!” Răng Nhỏ hò reo và tính chạy ào tới, nhưng ông Trần đã vươn cánh tay lực lưỡng ra chặn lối cô bé.

“Ôi trời, lại gì nữa đây?” Răng Nhỏ bực mình hỏi.

Ông Trần lặng lẽ gio móng vuốt làm những động tác đánh răng.

“Mẹ nghĩ ông ấy muốn bảo rằng hai mẹ con mình chỉ được phép dùng xe điện nếu biết đánh răng trong im lặng như ông ấy đấy.” Mẹ Răng To nói.

“Chính xác,” Hiền giả Âu-Âu nói qua bộ đàm.

Con Răng Nhỏ nhìn Mẹ Răng To. Mẹ Răng To ngó Con Răng Nhỏ.

“Chơi luôn!” hai mẹ con kêu lên.

“Xuất sắc!” Hiền giả Âu-Âu nói. “Hãy thử Đánh răng Yên tĩnh xem nào. Giờ thì suyt...”

Nếu các em vẫn chưa đánh răng thì sao không mau đi lấy bàn chải và kem đánh răng để chơi trò Đánh răng Yên tĩnh cùng Mẹ Răng To và Con răng Nhỏ trước khi chúng ta theo dõi tiếp chuyến phiêu lưu của họ nhỉ?

“Cừ lắm!” Hiền giả Âu-Âu tán thưởng qua chiếc bộ đàm khi hai mẹ con đã thực hiện xong màn Đánh răng Yên tĩnh trong hai phút sau đó. “Hai mẹ con vượt qua thử thách rồi đấy. Giờ thì anh Trần à, hãy dẫn khách của ta lên xe điện đi.”

“Cảm ơn Hiền giả Âu-Âu!” Răng Nhỏ mỉm cười khi ông Trần đưa hai mẹ con tới chỗ xe điện và họ nhảy lên ngay.

Cánh cửa trượt đóng lại, rồi có tiếng VÈO rồi một tiếng Ò khi cửa khép chặt và xe điện bắt đầu di chuyển. Không lâu sau, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ đã được đưa lên cao, phía trên thành phố và tiến về Điện Núi lửa của Hiền giả Âu-Âu.

“Không biết Hiền giả Âu-Âu già đến mức nào nhi,” Răng Nhỏ băn khoăn trên đường đi tới Điện.

“Quan trọng hơn là liệu ông ấy có thật sự đưa được mẹ con mình về nhà không,” Mẹ Răng To đáp. “Và, nếu dựa trên kinh nghiệm từ trước đến giờ, chẳng biết ông ấy sẽ bắt mẹ con mình hoàn thành thử thách gì nữa đây?!”

Liệu lần này Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ có về được nhà hay không? Các em hãy đón xem vào tối mai nhé...

Chương 21

DIỆN KIẾN HIỀN GIÀ ÂU-ÂU

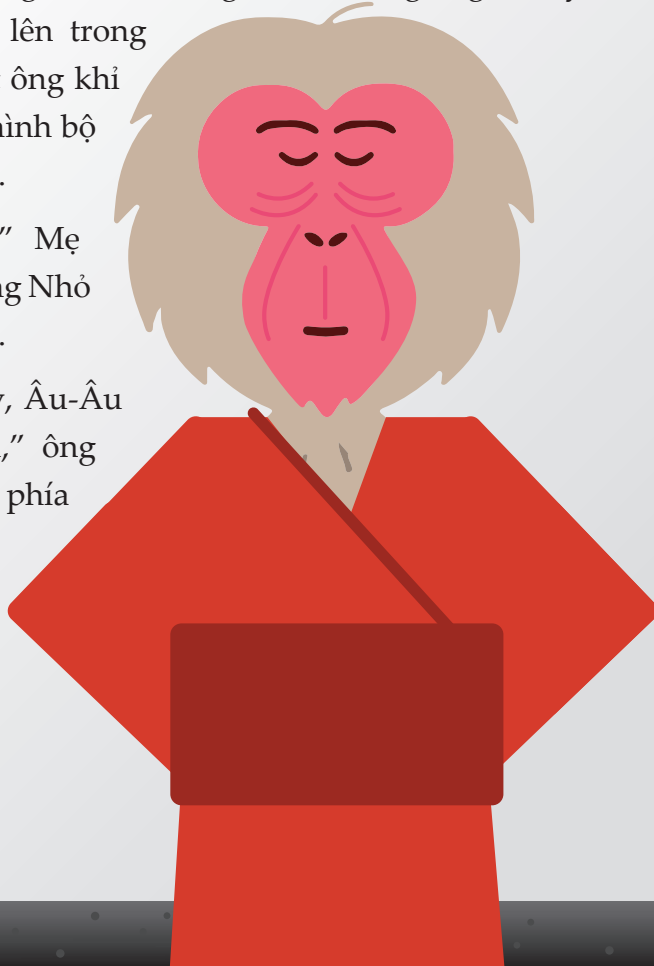
Xe điện chở Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ lướt cao phía trên thành phố tới Điện Núi lửa của Hiền giả Âu-Âu.

Khi họ đến gần, một lối đi khổng lồ mở ra bên sườn núi lửa rồi chiếc xe điện mất hút vào bên trong.

“Chào mừng Mẹ Răng To, Con Răng Nhỏ,” một giọng nói uyên bác và cổ xưa cất lên trong bóng tối. Đó là một ông khi rất già khoác trên mình bộ kimono lụa màu đỏ.

“Hiền giả Âu-Âu!” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ kêu lên sung sướng.

“Các cháu thấy đây, Âu-Âu đang đợi các cháu,” ông khi nói và chỉ tay về phía màn hình TV.

Màn hình đang chiếu cảnh Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ở những thời điểm khác nhau của chuyến phiêu lưu. Đây là chiếc ghế sofa ở nhà, King Leo và chiếc khinh khí cầu. Kìa là Quý bà Green với chiếc xuống máy và Chad Hopman cùng chiếc máy bay. Rồi một cảnh khác cho thấy con lạc đà và tắm thảm bay kì diệu.

“Nhìn kìa!” Răng Nhỏ há hốc miệng vì kinh ngạc. “Hai mẹ con mình đây!”

“Đúng thế!” Hiền giả Âu-Âu nói. “Âu-Âu đã theo dõi các cháu ngay từ đầu chuyến đi. Trong tất cả những gia đình đã tham gia các thử thách của Âu-Âu, hai mẹ con cháu là cặp đôi duy nhất đến được tận đây.”

“Tuyệt thật!” Mẹ Răng To nói, cả người căng lên vì tự hào. “Thế nghĩa là ông sẽ đưa hai mẹ con cháu vào một cái về nhà. Đúng không ạ...?”

Hiền giả Âu-Âu phá lên cười.

“Có gì buồn cười ư?” Mẹ Răng To hỏi, cảm thấy hơi phật ý.

“Bình tĩnh nào, Mẹ Răng To,” Hiền giả Âu-Âu nói rồi bấm điều khiển TV để lộ ra một bức ảnh toàn ký về chiếc sofa của họ ngay trước mắt.

“Ghế sofa của nhà cháu kìa!” Răng Nhỏ reo lên rồi chạy vội tới, sẵn sàng nhảy bổ lên nó.

“Không nhanh thế đâu,” Hiền giả Âu-Âu nói và đứng chắn đường Răng Nhỏ. “Nếu muốn về nhà, hai mẹ con cháu phải hoàn thành thử thách Đánh răng Đỉnh cao cái đã.”

“Chúng cháu phải làm gì ạ?” Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nôn nóng hỏi.

“Các cháu phải vừa đánh răng vừa hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ đã được Âu-Âu giao phó,” ông khi già thông thái nói. “Trước hết các cháu phải uốn gối. Sau đó đứng chào. Kế đến là giữ thăng bằng trên một chân. Rồi nhún nhảy và vỗ đầu. Cuối cùng, các cháu phải nhón chân... toàn bộ những việc này phải được thực hiện trong đúng hai phút.”

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To. Trong tất cả những thử thách hai mẹ con đã trải qua, đây RỒ RÀNG là thử thách khó nhất.

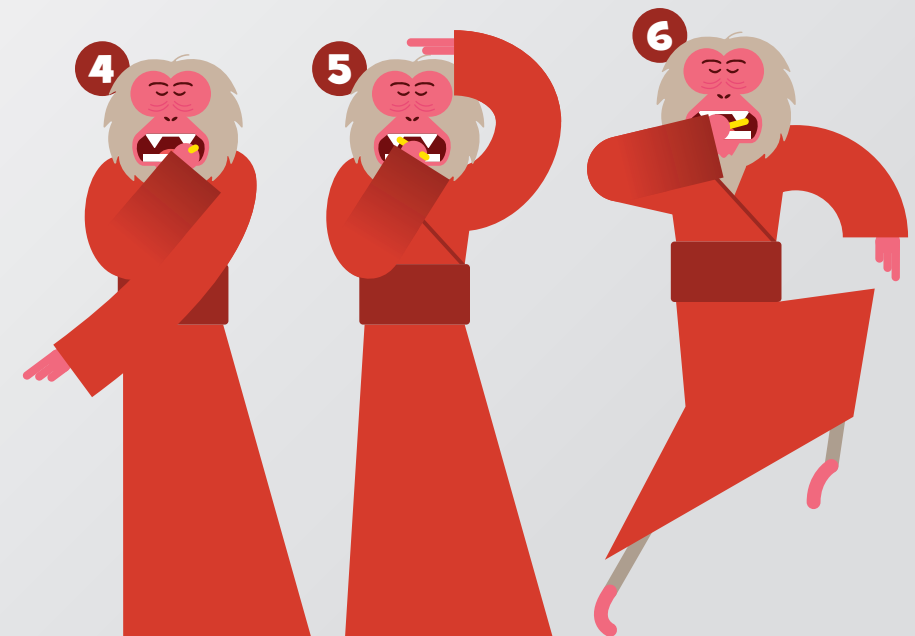
Nhưng họ muốn về nhà hơn hết thảy.

“Bọn cháu chấp nhận luôn, ông Âu-Âu ạ,” hai mẹ con gật đầu và nắm tay vào nhau.

Và thế là, Hiền giả Âu-Âu nhắm mắt lại và vươn tay ra.

“Cho ta thấy màn Đánh răng Đỉnh cao đi nào!” ông ra lệnh. “Ba... Hai... Một...”

Trước khi chúng ta tiếp tục câu chuyện, các em mau lấy bàn chải và kem đánh răng để cùng thực hiện trò Đánh răng Đỉnh cao cùng Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ nhé. Dù đang đánh răng cùng ai, các em hãy hô lớn những động tác khác nhau của thử thách mà các em đang thực hiện nhé.

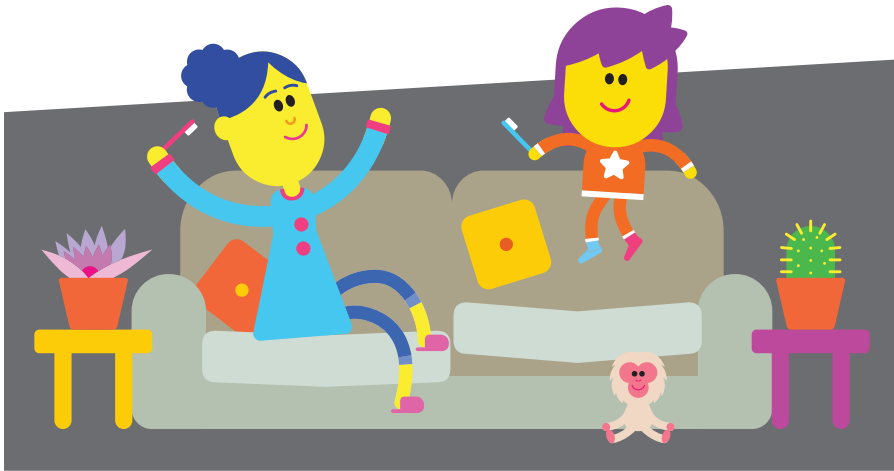
“Quá xuất sắc, Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ ạ,” Hiền giả Âu-Âu nói với vẻ tự hào. “Các cháu đã hoàn thành thử thách Đánh răng Đỉnh cao, nghĩa là giờ đây các cháu đã là những Bạc thầy về đánh răng rồi đó. Giỏi lắm!”

“Thế nghĩa là chúng cháu được về nhà rồi ạ?” Răng Nhỏ hỏi, vẻ hi vọng.

“Dĩ nhiên rồi!” Hiền giả Âu-Âu đáp. “Nào, giờ thì hãy nhắm mắt lại.”

Mẹ Răng To và Con Răng Nhỏ cùng nhắm mắt.

“Trước khi các cháu đi, hãy ghi nhớ lời ta dặn. Khi đã là Bạc thầy về đánh răng, các cháu phải luôn nhớ đánh răng trước khi đi ngủ và luyện tập những chiêu thử thách mà những người bạn của các cháu đã đặt ra cho các cháu nhé. Nào, lên đường thôi!”

Hiền giả Âu-Âu vỗ tay, rồi đột nhiên mọi thứ biến mất...

“Mẹ con mình về đến nhà rồi!” Răng Nhỏ reo lên vui sướng, đưa mắt nhìn xung quanh phòng khách và nhảy cẫng lên trên ghế sofa vì háo hức.

“Cuối cùng cũng về được!” Mẹ Răng To thở dài và vui vẻ vỗ vỗ chiếc ghế sofa. “Đúng là một cuộc phiêu lưu kì diệu! Mẹ con mình đã chu du đến thật nhiều nơi và gặp được nhiều bạn bè.”

“Còn trải qua rất nhiều thử thách nữa chứ,” Răng Nhỏ nhắc. “Oa! Con mệt quá rồi.”

“Mẹ cũng thế,” Mẹ Răng To nói. “Mẹ nghĩ đến giờ đi ngủ rồi đấy Răng Nhỏ ạ.”

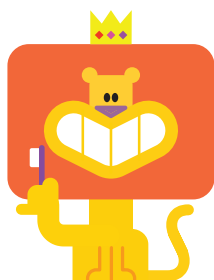
“Ý hay, và nhớ là hãy đánh răng trước đã,” Răng Nhỏ mỉm cười.

“Chính xác,” Mẹ Răng To đáp lại.

Mẹ Răng To nhìn Con Răng Nhỏ. Con Răng Nhỏ ngó Mẹ Răng To.

“Cùng đánh răng nào!” họ reo lên rồi phá lên cười... và cười mãi... cười mãi không thôi.

HẾT